

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 21.12.2016 r.
COM(2016) 819 final

2016/0412 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty

{ SWD(2016) 468 final }

{ SWD(2016) 469 final }

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Jednym z głównych motywów działalności przestępczej jest osiągnięcie korzyści materialnych. Odbieranie korzyści z działalności przestępczej i zapewnianie w ten sposób, aby „przestępstwo nie popłacało” stanowi zatem bardzo skuteczny mechanizm zwalczania przestępczości. Konfiskata mienia pochodzącego z działalności przestępczej ma na celu zapobieganie przestępczości – w tym przestępczości zorganizowanej – i jej zwalczanie, a także pozyskiwanie dodatkowych środków finansowych, które zostaną zainwestowane w ściganie przestępstw i inne inicjatywy zapobiegające przestępczości oraz przeznaczone na rekompensaty dla ofiar przestępstw. Zabezpieczanie i konfiskata mienia stanowi również ważne narzędzie walki z finansowaniem terroryzmu. Ataki terrorystyczne, które miały miejsce w Unii Europejskiej i poza nią w latach 2015 i 2016, unaocznily pilną potrzebę zapobiegania terroryzmowi i jego zwalczania. Wyzwanie, jakim jest rozbitcie finansowania terroryzmu i jego ścisłego powiązania z siatkami przestępczości zorganizowanej, wymaga zdecydowanych, szybkich i spójnych działań służących modernizacji przepisów prawa w tej dziedzinie, zapewnieniu jego wdrażania i lepszej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi oraz z państwami trzecimi.

W Europejskiej agendzie bezpieczeństwa z dnia 28 kwietnia 2015 r.¹ podkreślono potrzebę wprowadzenia środków mających zapobiegać finansowaniu terroryzmu w bardziej skuteczny i kompleksowy sposób. Jednym ze wskazanych priorytetów było rozbitcie siatek zorganizowanej przestępczości i pozbawienie ich źródeł finansowania. W tym kontekście Europejska agenda bezpieczeństwa przypisuje również strategiczne znaczenie potrzebie usprawnienia wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty.

Niedawno przeprowadzone badania² zawierają szacunki, zgodnie z którymi nielegalne rynki działające w Unii Europejskiej generują ok. 110 miliardów EUR, co odpowiada w przybliżeniu 1 % PKB Unii z 2010 r. Należy zauważyć, że wprowadzone istniejące dane statystyczne w tej dziedzinie są ograniczone, ale można stwierdzić, że pomimo tej skali dochodów pochodzących z przestępstw odzyskiwane w UE kwoty stanowią jedynie ich ułamek: 98,9 % szacowanych zysków z działalności przestępczej unika konfiskaty i pozostaje do dyspozycji przestępców. Zwiększenie skali konfiskaty mienia pochodzącego z działalności przestępczej wymaga posiadania sprawnie funkcjonującego systemu odzyskiwania mienia. System ten obejmuje skuteczne ramy wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty. Na szczeblu UE istnieją wprowadzone akty prawne dotyczące wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty, ale są one niepełne, nieaktualne i pozostawiają luki, które mogą być wykorzystywane przez przestępców. Unia Europejska uznaje, jak ważna jest konfiskata mienia pochodzącego z działalności przestępczej. W związku z przyjętymi w 1999 r. konkluzjami Rady Europejskiej z Tampere w latach 2001–2006 przyjęto cztery instrumenty ustawodawcze z dziedziny zabezpieczenia i konfiskaty

¹ COM(2015) 185 final. Zob. także komunikat w sprawie realizacji Europejskiej agendy bezpieczeństwa w celu zwalczania terroryzmu i utorowania drogi ku rzeczywistej i skutecznej unii bezpieczeństwa, (COM(2016) 230 final, s. 13).

² Europol, Criminal asset recovery in the EU, Survey of Statistical Information 2010-2014, Key findings, s. 4; zob. również Report of organised Crime Portfolio z 2015 r. „From Illegal Markets to legitimate businesses: the portfolio of organised crime in Europe” <http://www.ocportfolio.eu/>

mienia, w tym dwa instrumenty dotyczące wzajemnego uznawania; wszystkie te instrumenty nadal obowiązują (przynajmniej w części)³.

Równolegle podejmowano wysiłki w celu sprawniejszego wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstw i narzędzi służących do popełnienia przestępstw. Decyzja Rady 2007/845/WSiSW⁴ przewiduje ustanowienie biur ds. odzyskiwania mienia we wszystkich państwach członkowskich.

Po wejściu w życie Traktatu z Lizbony konfiskacie nadano strategiczny priorytet na szczęblu UE jako skutecznemu instrumentowi walki z przestępczością zorganizowaną. Dyrektywa 2014/42/UE ustanawia wspólne normy minimalne w zakresie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej.

Przyjmując dyrektywę 2014/42/UE, Parlament Europejski i Rada wydały wspólne oświadczenie, w którym wezwały Komisję „do jak najszybszego przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty [...] uznając konieczność utworzenia kompleksowego systemu służącego zabezpieczeniu i konfiskacie korzyści i narzędzi pochodzących z przestępstwa w UE”⁵. Wezwanie to powtórzono kilkakrotnie podczas kontaktów dwustronnych i spotkań ekspertów.

W swoim wspólnym oświadczeniu Parlament Europejski i Rada wezwały również Komisję do przeanalizowania, z uwzględnieniem różnic w tradycjach i systemach prawnych państw członkowskich, wykonalności, możliwości i ewentualnych korzyści w odniesieniu do wprowadzenia wspólnych norm regulujących konfiskatę bez uprzedniego wyroku skazującego. W celu przygotowania tej analizy Komisja zorganizowała spotkania z ekspertami we wrześniu i listopadzie 2016 r. Publikacja analizy wykonalności jest planowana na 2017 r.

W swoim komunikacie z dnia 2 lutego 2016 r. skierowanym do Parlamentu Europejskiego i Rady i poświęconym *Planowi działania na rzecz skuteczniejszego zwalczania finansowania terroryzmu*⁶ Komisja podkreśliła potrzebę zapewnienia przepadku mienia przestępców finansujących terroryzm. Komisja zobowiązała się, że do końca 2016 r. wzmocni wzajemne uznawanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty mienia pochodzącego z przestępstwa. Podkreślono, że zasada wzajemnego uznawania wyroków i postanowień sądowych stanowi kluczowy element ram bezpieczeństwa.

W październiku 2016 r. Parlament Europejski, w kontekście sprawozdania dotyczącego walki z korupcją przedstawionego przez posłankę Laurę Ferrarę, ponownie wezwał Komisję do

³ Zob. sekcja 3.3 poświęcona ramom prawnym UE.

⁴ Decyzja Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotycząca współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 103).

⁵ Dokument Rady 7329/1/14 REV 1 ADD 1. W swoim końcowym sprawozdaniu z dnia 11 czerwca 2013 r. Komisja Specjalna Parlamentu Europejskiego ds. Przestępczości Zorganizowanej wezwała również do uchwalenia przepisów europejskich zapewniających pełne stosowanie istniejących instrumentów dotyczących wzajemnego uznawania i natychmiastową wykonalność nakazów konfiskaty, zob. <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2013-0245+0+DOC+XML+V0//PL>

⁶ COM(2016) 50 final, rozdział 1.3.

przedłożenia wniosku w sprawie wzmocnienia wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty⁷.

Obecna inicjatywa ma usunąć stwierdzone niedociągnięcia obowiązujących instrumentów wzajemnego uznawania⁸ oraz odpowiedzieć na wezwania współprawodawców. Opiera się ona na istniejącym prawie UE w dziedzinie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty i uwzględnia fakt, że państwa członkowskie opracowały nowe formy zabezpieczania i konfiskaty mienia pochodzącego z działalności przestępczej. Bierze ona również pod uwagę zmiany na szczeblu unijnym, w tym ustanowienie minimalnych norm dotyczących nakazów zabezpieczenia i konfiskaty w dyrektywie 2014/42/UE. Podczas gdy celem tej dyrektywy jest zwiększenie możliwości zabezpieczania i konfiskaty mienia w wymiarze wewnętrznym, niniejszy wniosek ma na celu usprawnienie transgranicznego wykonywania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty. Te dwa instrumenty powinny przyczynić się łącznie do skutecznego odzyskiwania mienia w Unii Europejskiej.

- **Spójność z unijnymi ramami prawnymi obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Obecne ramy prawne UE składają się z pięciu głównych instrumentów: decyzji Rady 2007/845/WSiSW dotyczącej wykrywania mienia, dwóch instrumentów w sprawie wzajemnego uznawania i dwóch instrumentów harmonizujących. Te dwa typy instrumentów uzupełniają się wzajemnie i są niezbędne, aby stworzyć sprawnie funkcjonujący system odzyskiwania mienia pochodzącego z działalności przestępczej.

Instrumenty prawne dotyczące wzajemnego uznawania:

Decyzja ramowa Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych⁹ i **decyzja ramowa Rady 2006/783/WSiSW** z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty¹⁰ mają na celu ułatwienie odzyskiwania mienia w sprawach transgranicznych.

Obie decyzje ramowe opierają się na zasadzie wzajemnego uznawania i działają w podobny sposób. Oba instrumenty nakładają na państwa członkowskie obowiązek uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w innym państwie członkowskim. Nakazy te są przekazywane, wraz z zaświadczeniem, do właściwego organu w państwie wykonania, który musi je uznać bez dalszych formalności i podjąć działania niezbędne do ich wykonania.

Wzajemnego uznania nie można odmówić na podstawie braku podwójnej karalności w przypadku wykazu przestępstw, które są zagrożone w państwie wydającym karą pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej trzech lat. W innych przypadkach odmowa uznania nakazu jest możliwa, jeżeli przestępstwo, którego dotyczy nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonania. Decyzje ramowe dopuszczają w pewnych okolicznościach inne podstawy odmowy. Dwie dotychczasowe decyzje ramowe zostaną zastąpione jednym instrumentem – proponowanym rozporządzeniem.

⁷ Sprawozdanie Ferrary przyjęte przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniu 7 października 2016 r.

⁸ Zob. sekcja 4 oceny skutków.

⁹ Dz.U. L 196 z 2.8.2003, s. 45. Należy wspomnieć, że w odniesieniu do zabezpieczenia na potrzeby dowodów decyzja ramowa 2003/577/WSiSW została zastąpiona dyrektywą 2014/41/UE w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego.

¹⁰ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 59.

Środki harmonizujące:

Decyzja ramowa Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa¹¹ zobowiązuje wszystkie państwa członkowskie do wprowadzenia skutecznych środków w celu umożliwienia konfiskaty zwykłej narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w odniesieniu do wszystkich przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej jednego roku. Wprowadzono w niej także przepisy dotyczące konfiskaty rozszerzonej. Instrument ten przewidywał jednak bardzo niski poziom harmonizacji i nie rozwiązał problemu różnic pomiędzy krajowymi systemami prawnymi w zakresie konfiskaty.

Dyrektywa 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej¹² miała być wdrożona przez państwa członkowskie do października 2016 r. Zastępuje ona niektóre przepisy decyzji ramowej Rady 2005/212/WSiSW. Decyzję ramową 2005/212/WSiSW stosuje się w dalszym ciągu w odniesieniu do konfiskaty zwykłej związanej ze wszelkimi przestępstwami zagrożonymi karą pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej jednego roku, natomiast zakres dyrektywy mógł objąć tylko tzw. europolprzestępstwa¹³.

Dyrektywa 2014/42/UE określa normy minimalne na potrzeby krajowych systemów zabezpieczania i konfiskaty: wymaga ona przeprowadzania konfiskaty zwykłej i konfiskaty równowartości w przypadku europolprzestępstw, w tym w przypadkach, gdy wyrok skazujący wydano w wyniku postępowania zaocznego. Dyrektywa ta zawiera przepisy dotyczące konfiskaty rozszerzonej, wskazując szereg warunków dotyczących jej przeprowadzania. Zezwala ona również na konfiskatę w przypadku, gdy wydanie wyroku skazującego nie jest możliwe ze względu na zły stan zdrowia podejrzanego lub oskarżonego albo ponieważ podejrzanym lub oskarżonym zbiegł. Dyrektywa stanowi także pierwszy akt prawny umożliwiający konfiskatę aktywów znajdujących się w posiadaniu osób trzecich. Wprowadza ona też pewne gwarancje procesowe¹⁴, takie jak prawo do informacji o wykonaniu nakazu zabezpieczenia zawierającej przynajmniej skrótowe uzasadnienie; możliwość zaskarżenia nakazu zabezpieczenia przed sądem; prawo dostępu do adwokata w trakcie całego postępowania w sprawie konfiskaty; możliwość wystąpienia z roszczeniami wynikającymi z przysługującego prawa własności lub innych praw rzeczowych; prawo do informacji o powodach wydania nakazu konfiskaty i do zaskarżenia tego nakazu przed sądem.

Krótki opis proponowanego rozporządzenia

Ogólnoeuropejska koncepcja wymiaru sprawiedliwości opiera się na ściślejszej współpracy prawnej w sprawach cywilnych i karnych poprzez stosowanie zasady „wzajemnego uznawania” – wszystkie systemy prawne stopniowo uznały, że decyzje przyjęte w ramach

¹¹ Dz.U. L 68 z 15.3.2005, s. 49.

¹² Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39.

¹³ Zgodnie z art. 83 TFUE europolprzestępstwa są to szczególnie poważne przestępstwa o wymiarze transgranicznym wynikającym z rodzaju lub skutków tych przestępstw lub ze szczególnej potrzeby wspólnego ich zwalczania. Są to następujące dziedziny przestępczości: terroryzm, handel ludźmi oraz seksualne wykorzystywanie kobiet i dzieci, nielegalny handel narkotykami, nielegalny handel bronią, pranie pieniędzy, korupcja, fałszowanie środków płatniczych, przestępczość komputerowa i przestępczość zorganizowana. Ponieważ podstawę prawną zakresu dyrektywy 2014/42/UE stanowi art. 83 ust. 1 TFUE, zakres ten ogranicza się do europolprzestępstw i nie obejmuje innych przestępstw, z których sprawcy uzyskują korzyści.

¹⁴ Zob. art. 8.

systemów prawnych innych państw członkowskich są ważne i powinny być uznawane bez dalszych formalności.

Mechanizm wzajemnego uznawania powinien umożliwiać państwu członkowskiemu uznanie i wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty wydanych przez inne państwo członkowskie bez jakichkolwiek dodatkowych formalności. Zakres proponowanego rozporządzenia będzie obejmować wzajemne uznawanie wszystkich typów nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w ramach postępowania karnego, w tym nakazów konfiskaty rozszerzonej, konfiskaty w stosunku do osób trzecich i konfiskaty bez uprzedniego wyroku skazującego¹⁵.

Niniejszy wniosek dotyczący rozporządzenia wprowadza szereg ulepszeń do obecnych ram prawnych dotyczących wzajemnego uznawania:

- jest to bezpośrednio stosowany instrument prawny
Po jego przyjęciu proponowane rozporządzenie będzie bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich. Zapewni to jasność prawa i zapobiegnie problemom dotyczącym transpozycji do krajowych systemów prawnych. Stwierdzono, że niektóre państwa członkowskie nie dokonały do tej pory transpozycji decyzji ramowych w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.
- rozszerzono zakres przepisów w stosunku do obecnie obowiązujących instrumentów dotyczących wzajemnego uznawania
Oprócz typów konfiskaty już objętych istniejącymi decyzjami ramowymi (konfiskata zwykła i rozszerzona, przy czym ta ostatnia wiąże się z dużą swobodą uznania w kwestii odmowy uznania nakazu), proponowane rozporządzenie będzie obejmować konfiskatę w stosunku do osób trzecich i konfiskatę bez uprzedniego wyroku skazującego w postępowaniu karnym oraz nie przewiduje już dużej swobody uznania w kwestii odmowy uznania nakazu konfiskaty rozszerzonej.
- rozszerzono zakres przepisów w stosunku do dyrektywy 2014/42/UE
W zakres proponowanego rozporządzenia wchodzi wzajemne uznawanie wszystkich typów nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty objętych tą dyrektywą. Zakres rozporządzenia będzie dodatkowo obejmować nakazy konfiskaty bez uprzedniego wyroku skazującego wydane w ramach postępowania karnego: w przypadku śmierci osoby, istnienia immunitetu, przedawnienia, w sytuacji, gdy nie można ustalić tożsamości sprawcy przestępstwa, lub w innych przypadkach, gdy sąd karny może skonfiskować mienie bez uprzedniego wyroku skazującego, jeżeli orzekł, że dane mienie stanowi korzyści pochodzące z przestępstwa. Przepisy te nakładają na sąd obowiązek dokonania ustalenia, że korzyści pochodziły z przestępstwa. Aby wspomniane typy nakazów konfiskaty mogły zostać objęte zakresem rozporządzenia, muszą być wydane w ramach postępowania karnego, w związku z czym jest konieczne, aby w państwie wydającym obowiązywały wszystkie gwarancje mające zastosowanie do takich postępowań¹⁶.
- określono jednoznacznie terminy dotyczące nakazów zabezpieczenia i konfiskaty

¹⁵ Dodatkowe informacje dotyczące zakresu znajdują się w pkt 5.1 i w objaśnieniu dotyczącym art. 1.

¹⁶ Zob. sekcja 3, prawa podstawowe.

W przeciwieństwie do środków zabezpieczających, które muszą być wdrażane w trybie pilnym i wymagają w związku z tym krótkich terminów uznania i wykonania, okres przewidziany na uznanie i wykonanie nakazu konfiskaty może być dłuższy. Niemniej jednak zapewnienie skuteczności procedur transgranicznych wymaga określenia terminów także w przypadku nakazów konfiskaty.

- jeden wspólny instrument regulujący wzajemne uznawanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, zawierający bezpośrednio stosowane przepisy i terminy, zapewni niezwłoczne uznawanie i wykonywanie nakazów na terytorium Unii
- standardowe zaświadczenie i standardowy formularz

Szybkość i skuteczność działania mechanizmu zostanie również zapewniona dzięki wprowadzeniu standardowego zaświadczenia na potrzeby wzajemnego uznawania nakazów konfiskaty i standardowego formularza nakazu zabezpieczenia, które stanowią załączniki do wniosku. Zawierają one wszystkie istotne informacje dotyczące nakazu, które pomogą organowi wykonującemu precyzyjnie zidentyfikować mienie będące przedmiotem nakazu oraz ułatwią uznawanie i wykonywanie zagranicznego środka przez właściwe organy krajowe. Standardowy formularz nakazu zabezpieczenia uprości maksymalnie procedurę wzajemnego uznawania nakazu zabezpieczenia, ponieważ nie będzie musiał towarzyszyć mu drugi, krajowy nakaz zabezpieczenia. Procedury uznawania i wykonywania są uregulowane w niniejszym wniosku osobno dla nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, aby uprościć bezpośrednio stosowanie przepisów przez właściwe organy krajowe.

- komunikacja między właściwymi organami

W całym wniosku podkreślano, że dla sprawnego i szybkiego uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty ważna jest komunikacja między właściwymi organami.

- prawa ofiar przestępstwa

We wniosku uwzględniono w należyty sposób prawo ofiar przestępstwa do otrzymania rekompensaty i zwrotu mienia. Proponowane przepisy zapewniają, aby w przypadku konfiskaty mienia przez państwo wydające prawa ofiary przestępstwa do otrzymania rekompensaty i zwrotu mienia były nadrzędne wobec uprawnień państwa wykonania i państwa wydającego.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawą prawną wspierającą działania w dziedzinie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty mienia pochodzącego z przestępstwa jest art. 82 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi w szczególności, że współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych.

Środki w tej dziedzinie mogą zostać przyjęte zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą w celu ustanowienia zasad i procedur zapewniających uznawanie w całej Unii wszystkich form wyroków i orzeczeń sądowych oraz w celu ułatwiania współpracy między organami sądowymi lub równoważnymi organami państw członkowskich w ramach ścigania karnego i wykonywania orzeczeń.

- **Wybór instrumentu**

Art. 82 ust. 1 TFUE daje unijnym ustawodawcom możliwość przyjmowania rozporządzeń i dyrektyw.

Ponieważ wniosek dotyczy procedur transgranicznych, w przypadku których wymagane są jednolite normy, nie jest konieczne pozostawienie państwom członkowskim pewnego marginesu swobody w ramach transpozycji tych przepisów. Rozporządzenie jest bezpośrednio stosowane, zapewnia jasność i większą pewność prawa oraz zapobiega problemom związanym z transpozycją, które wystąpiły w przypadku decyzji ramowych w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty. Z tych względów rozporządzenie zostało uznane za najodpowiedniejszą formę instrumentu prawnego na potrzeby wzajemnego uznawania.

- **Pomocniczość i proporcjonalność**

Zgodnie z art. 5 ust. 3 TUE, Unia podejmuje działania tylko wówczas, gdy cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie. Art. 67 TFUE stanowi, że Unia zapewnia wysoki poziom bezpieczeństwa za pomocą środków zapobiegających przestępczości i ją zwalczających. Przestępcy często inwestują swoje aktywa w wielu krajach. Ten wymiar transgraniczny uzasadnia działanie na poziomie europejskim.

Transgraniczne śledztwa w sprawie przestępstw i aktywów mogą być wprawdzie prowadzone w kilku krajach, ale postępowania karne i sądowe prowadzące do konfiskaty mają zwykle miejsce tylko w jednym państwie członkowskim, a co za tym idzie, procedury konfiskaty mają w dalszym ciągu zasadniczo charakter krajowy. Ich wymiar transgraniczny uwidacznia się przy wykonywaniu nakazów w innych państwach członkowskich. Odzyskiwanie mienia wymaga zatem skutecznej współpracy między państwami członkowskimi. Najskuteczniejszym sposobem zapewnienia współpracy transgranicznej jest mechanizm wzajemnego uznawania. Wzajemne uznawanie jest zgodne z zasadą pomocniczości, gdyż jego celem jest uznawanie orzeczeń innych państw członkowskich i cel ten nie może zostać osiągnięty przez państwa członkowskie działające samodzielnie.

Wniosek nie obejmuje wszystkich istniejących form nakazów konfiskaty (takich jak nakazy wydawane w ramach postępowań cywilnych i administracyjnych) i ogranicza się do nakazów konfiskaty wydawanych w postępowaniach karnych. Wniosek nie wykracza poza minimum niezbędne do osiągnięcia celu wyznaczonego na szczeblu unijnym i poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/kontrole sprawności obowiązującego prawodawstwa**

Sprawozdania z wdrażania decyzji ramowej 2003/577/WSiSW¹⁷ i decyzji ramowej 2006/783/WSiSW¹⁸ zostały przyjęte w latach 2008 i 2010. W sprawozdaniach tych stwierdzono, że na chwilę ich opublikowania poziom transpozycji decyzji ramowych do krajowych porządków prawnych państw członkowskich nie był zadowalający. W ocenie

¹⁷ Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22.12.2008 r. [COM(2008) 885 final - nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym].

¹⁸ Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23.8.2010 r. [COM(2010) 428 final - nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym].

skutków z 2012 r. załączonej do wniosku Komisji w sprawie dyrektywy 2014/42/UE¹⁹ stwierdzono potrzebę przyjęcia nowego instrumentu prawnego, aby usprawnić wzajemne uznawanie środków w tej dziedzinie, w szczególności że z uwagi na fundamentalny problem dotyczący nieodpowiedniego zakresu istniejących środków uzasadnione jest wprowadzenie nowego instrumentu dotyczącego wzajemnego uznawania.

W 2013 r. przeprowadzono analizę porównawczą prawa pod kątem działania mechanizmów wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty w UE²⁰; jej wyniki wskazały, że można rozważyć wprowadzenie jednego, spójnego instrumentu zapewniającego wzajemne uznawanie. W ostatnich latach zorganizowano również szereg spotkań ekspertów i konferencji poświęconych kwestii wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty, w szczególności konfiskaty bez uprzedniego wyroku skazującego.

Z uwagi na już istniejące dane nie przeprowadzono osobnej oceny *ex post* obowiązujących już instrumentów dotyczących wzajemnego uznawania.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Przeprowadzono konsultacje ze wszystkimi ważnymi interesariuszami. Ponieważ dziedziną tą zajmuje się dosyć ograniczona liczba ekspertów, przeprowadzono ukierunkowane konsultacje zamiast konsultacji społecznych, które wniosłyby znikomą wartość dodaną w świetle złożoności tematu. Zorganizowano spotkania i konferencje z uczestnictwem ekspertów.

Panuje powszechny konsensus w sprawie potrzeby usprawnienia wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty przy pomocy nowego instrumentu ustawodawczego. W toku konsultacji wskazywano wielokrotnie, że konfiskata stanowi bardzo skuteczne narzędzie walki z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem i potwierdzono, że istnieje większa potrzeba skuteczniejszej współpracy transgranicznej w ramach UE i na szczeblu międzynarodowym.

Eksperci zarzucali często, że konfiskata jest zbyt rzadko stosowana w sytuacjach transgranicznych. Podkreślali przy tym, że obecny system nie działa, a decyzje ramowe w zakresie wzajemnego uznawania nie są stosowane. Jako przykład podano sytuację, w której brak współpracy transgranicznej na szczeblu sądowym uniemożliwił skonfiskowanie środków pochodzących z handlu narkotykami, które przestępcy zainwestowali w kilku państwach członkowskich.

Państwa członkowskie uznają również potrzebę usprawnienia wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty przy pomocy nowego instrumentu ustawodawczego.

- **Ocena skutków**

Dokonano oceny skutków niniejszego wniosku²¹, a Rada ds. Kontroli Regulacyjnej zaopiniowała ją pozytywnie, z pewnymi zastrzeżeniami²². Po wydaniu tej opinii ocena skutków została zmieniona, aby lepiej wyjaśniała kontekst polityczny inicjatywy i polityczną konieczność podjęcia natychmiastowych działań. Dodano bardziej systematyczne odniesienia

¹⁹ Dokument roboczy służb Komisji towarzyszący wnioskowi dotyczącemu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej, SWD(2012) 31 final.

²⁰ Badanie DBB z listopada 2013 r. „Comparative Law Study of the implementation of mutual recognition of orders to freeze and confiscate criminal assets in the EU”.

²¹ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

²² http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

do odpowiednich strategii politycznych. Zmieniono strukturę sekcji poświęconej problemom, aby lepiej oddać wagę poszczególnych problemów i wykazać, że wady obecnych ram prawnych wynikają głównie z ich ograniczeń. Wyjaśniono związki pomiędzy kwestią rekompensat dla ofiar przestępstwa i zwrotu ich mienia a innymi problemami. Scenariusz odniesienia został rozbudowany i odzwierciedla teraz lepiej obecne tendencje w zakresie stosowania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty. Sprawozdanie z oceny skutków objaśnia różnice (np. dotyczące zakresu) pomiędzy poszczególnymi wariantami i punkty wspólne tych wariantów (np. usprawnienie procedur i uproszczenie zaświadczeń). Dodano odrzucone warianty strategiczne. Dalsze wprowadzone zmiany miały na celu dokładniejsze określenie skutków poszczególnych wariantów. Do sprawozdania włączono opis dyskusji, które miały miejsce podczas posiedzenia ekspertów w dniu 17 listopada 2016 r., i wypracowanych wniosków; w całym sprawozdaniu uwzględniono w bardziej systematyczny sposób opinie zainteresowanych stron. Dodano również wariant preferowany, który został wybrany na podstawie porównawczej oceny wariantów, ich skutków, wniosków ze spotkania ekspertów w dniu 17 listopada 2016 r. i politycznej wykonalności poszczególnych wariantów²³.

Rozważono cztery główne warianty polityki: utrzymanie *status quo* (wariant 1), prawo miękkie (wariant 2) i dwa warianty regulacyjne (warianty 3 i 4). Wariant utrzymania *status quo* zakłada niepodjęcie żadnych działań na szczeblu UE, natomiast trzy pozostałe alternatywne warianty polityki zwiększyłyby, w różnym stopniu, możliwości transgranicznego zajmowania i konfiskaty korzyści pochodzących z przestępstwa. Wariant 2 (działanie o charakterze nieustawodawczym/prawo miękkie) przyczyniłby się do poprawy wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty na przykład przez szkolenia i upowszechnianie najlepszych praktyk oraz zachęcanie do korzystania z międzynarodowych instrumentów w celu usprawnienia transgranicznego zabezpieczania i konfiskaty mienia. Przewiduje się jednak, że jego wpływ byłby stosunkowo niewielki, a pewne państwa członkowskie UE wciąż nie mogłyby podejmować działań w odpowiedzi na niektóre wnioski ze strony innych państw członkowskich. Warianty 3 i 4 (minimalne i maksymalne działanie o charakterze ustawodawczym) wprowadziłyby obowiązki uznawania i wykonywania różnych typów nakazów zabezpieczenia i konfiskaty mienia pochodzącego z przestępstwa. Wariant 3 przewidywałby obowiązek uznawania tylko tych nakazów zabezpieczenia i konfiskaty, które są określone w dyrektywie 2014/42/UE. Wariant 4 obejmuje dwa podwarianty: zakres wariantu 4a obejmowałby wszystkie typy nakazów zabezpieczenia i konfiskaty wydawanych w ramach postępowania karnego, w tym również konfiskatę bez uprzedniego wyroku skazującego w postępowaniu karnym. Wariant 4b wymagałby uznawania wszystkich nakazów konfiskaty, w tym wydanych w postępowaniach cywilnych i administracyjnych, o ile wykazano, że mienie stanowi korzyść z czynu zabronionego.

Państwa członkowskie popierają rozwiązanie, które przewiduje wprowadzenie nowych aktów prawnych (warianty 3, 4a lub 4b). Mają one jednak odmienne opinie w sprawie tego, jaki typ środków powinien być objęty zakresem tego instrumentu. Wariant 3 nie budziłby szczególnych zastrzeżeń ze strony państw członkowskich, ale nie zostałby uznany za wystarczający przez państwa członkowskie, które stosują szersze formy konfiskaty.

Parlament Europejski opowiada się za wnioskiem ustawodawczym mającym na celu wzmocnienie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty.

Wariantem preferowanym przez Komisję jest instrument wzajemnego uznawania o rozszerzonym zakresie i poprawionych przepisach, które zapewniają większe możliwości

²³ W załączniku 1 do oceny skutków opisano bardziej szczegółowo, w jaki sposób uwagi Rady ds. Kontroli Regulacyjnej zostały uwzględnione w zmienionej ocenie skutków.

przekazywania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty wydanych w ramach postępowań karnych w Unii Europejskiej (wariant 4a). Wariant ten rozwiązuje większość zidentyfikowanych problemów i nie budzi również zastrzeżeń z prawnego punktu widzenia. Wydaje się także, że może być łatwiej zaakceptowany przez państwa członkowskie niż instrument obejmujący konfiskatę w ramach postępowań administracyjnych i cywilnych. Jest on również zgodny z zasadą proporcjonalności, ponieważ ma ograniczony zakres i nie wykracza poza minimum niezbędne do osiągnięcia celów ustalonych na szczeblu europejskim.

Przewidywane skutki gospodarcze i społeczne wariantu preferowanego są generalnie pozytywne. Rozszerzenie obowiązku uznawania na nowe typy nakazów zabezpieczenia i konfiskaty powinno zwiększyć wartość mienia pochodzącego z przestępstwa, które podlega transgranicznym zabezpieczeniom i konfiskatom. Wariant ten powinien zatem doprowadzić do zmniejszenia zysków zorganizowanych grup przestępczych i uniemożliwić im przeznaczanie tych środków na dalszy rozwój działalności przestępczej. Większe prawdopodobieństwo konfiskaty mienia pochodzącego z przestępstwa będzie miało również skutek odstrasżający. Rozwiązanie to powinno również zmniejszyć straty dochodów państw członkowskich. Skutki społeczne byłyby generalnie bardzo pozytywne, ponieważ skonfiskowane mienie pochodzące z przestępstwa mogłoby zostać zwrócone ofiarom kradzieży albo wykorzystane do celów publicznych lub społecznych.

Obowiązek uznawania i wykonywania dodatkowych typów nakazów zabezpieczenia i konfiskaty będzie się wiązał z niewielkim wzrostem kosztów dla organów ścigania i organów wymiaru sprawiedliwości. Koszty te powinny jednak zostać zrekompensowane z nadwyżką dzięki większym możliwościom odzyskiwania korzyści pochodzących z przestępstwa i – w stosownych przypadkach – wykorzystywania ich na inne cele.

Niniejszy wniosek nie będzie miał bezpośredniego wpływu na przedsiębiorstwa, MŚP i mikroprzedsiębiorstwa. Zajmowanie mienia pochodzącego z przestępstwa utrudnia jednak prowadzenie działalności przestępczej, a zatem w długim okresie powinno wspomóc przedsiębiorstwa działające zgodnie z prawem przez zmniejszenie konkurencji ze strony podmiotów przestępczych.

- **Prawa podstawowe**

Środki w zakresie zabezpieczania i konfiskaty mogą kolidować z prawami podstawowymi chronionymi Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”) i europejską konwencją praw człowieka (EKPC).

Jeśli chodzi o konfiskatę bez uprzedniego wyroku skazującego, Europejski Trybunał Praw Człowieka orzekał wielokrotnie, że konfiskata bez uprzedniego wyroku skazującego, w tym w ramach postępowań cywilnych i administracyjnych, oraz konfiskata rozszerzona są zgodne z art. 6 EKPC i art. 1 Protokołu nr 1, o ile przestrzegane są skuteczne gwarancje procesowe.

Europejski Trybunał Praw Człowieka orzekał do tej pory, że przypadki przesunięcia ciężaru dowodu dotyczącego legalności mienia nie naruszają praw podstawowych, o ile dotyczyły indywidualnych przypadków i zapewniono odpowiednie gwarancje umożliwiające danej osobie obalenie domniemań wzruszalnych.

Proponowane rozporządzenie przewiduje pewne ważne gwarancje: wymaga ono poszanowania zasady proporcjonalności, dopuszcza odmowę uznania i wykonania na podstawie faktu nieprzestrzegania zasady *ne bis in idem* oraz normy dotyczące postępowań zaocznych. Nakłada ono również obowiązki dotyczące poszanowania praw osób trzecich działających w dobrej wierze, powiadamiania zainteresowanych stron o wykonaniu nakazu zabezpieczenia wraz z uzasadnieniem tej decyzji i informacją o dostępnych środkach

odwoławczych, oraz zapewniania przez państwa członkowskie środków ochrony prawnej w państwie wykonania.

Art. 8 dyrektywy 2014/42/UE zawiera ponadto wykaz środków zabezpieczających, które muszą być zagwarantowane przez państwa członkowskie, aby nakazy te mogły zostać objęte zakresem stosowania dyrektywy.

Stosuje się również wszystkie gwarancje procesowe przewidziane dla postępowania karnego. Obejmują one w szczególności prawo do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowane w art. 6 EKPC oraz w art. 47 i 48 Karty, a także odpowiednie unijne przepisy dotyczące praw proceduralnych w postępowaniu karnym: dyrektywę 2010/64/UE w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym, dyrektywę 2012/13/UE w sprawie prawa do informacji o prawach, informacji o zarzutach i prawa dostępu do akt sprawy, dyrektywę 2013/48/UE w sprawie prawa dostępu do adwokata i prawa do porozumiewania się z krewnymi w przypadku zatrzymania i aresztowania, dyrektywę 2016/343 w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie, dyrektywę 2016/800 w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci oraz dyrektywę 2016/1919 w sprawie pomocy prawnej dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania.

O ile środki przewidziane w niniejszym wniosku będą stosowane z poszanowaniem zasady proporcjonalności i uzupełnione skutecznymi gwarancjami procesowymi, które opisano powyżej, są one zgodne z wymogami w zakresie praw podstawowych.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek ustawodawczy dotyczący rozporządzenia nie ma wpływu na budżet UE. Jednym z jego ogólnych celów jest pozbawienie przestępców korzyści uzyskanych niezgodnie z prawem. Ma on zapewnić rekompensaty ofiarom przestępstw i zwiększenie zasobów finansowych na szczeblu krajowym i UE. Powinien on także zmniejszyć koszty oszustw i inne koszty społeczne. Niniejszy wniosek powinien mieć także pozytywny wpływ na gospodarkę na poziomie państw członkowskich i UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Rozporządzenie jest bezpośrednio stosowane w UE. Będzie ono stosowane bezpośrednio przez prawników praktyków i doprowadzi do tego, że nakazy wydane przez inne państwa członkowskie będą wykonywane na takich samych zasadach jak nakazy krajowe, bez konieczności zmiany krajowego systemu prawnego i praktyk danego państwa.

Komisja dokona przeglądu rozporządzenia i przedstawi sprawozdanie z tego przeglądu po upływie pięciu lat od dnia rozpoczęcia stosowania rozporządzenia.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Rozdział I: Przedmiot, definicje i zakres zastosowania

Artykuł 1: Przedmiot

Niniejszy wniosek w sprawie rozporządzenia określa reguły uznawania i wykonywania przez państwo członkowskie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w ramach postępowania karnego. Zakres rozporządzenia obejmuje wszystkie nakazy konfiskaty prawomocnie orzeczone przez sąd po przeprowadzeniu postępowania w związku

z popełnieniem przestępstwa i wszystkie nakazy zabezpieczenia wydane do celów przeprowadzenia ewentualnej późniejszej konfiskaty. Stosuje się je zatem do wszystkich typów nakazów objętych dyrektywą 2014/42/UE, jak również do innych typów nakazów wydanych bez prawomocnego wyroku skazującego w ramach postępowania karnego. Rozporządzenia nie stosuje się do nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w ramach postępowań cywilnych lub administracyjnych.

Zakres rozporządzenia obejmuje wszystkie przestępstwa. Nie ogranicza się on do dziedzin szczególnie poważnej przestępczości o wymiarze transgranicznym, czyli tzw. europrzestępstw (w przeciwieństwie do dyrektywy 2014/42/UE, której podstawą prawną jest art. 83 TFUE), ponieważ art. 82 TFUE (stanowiący podstawę prawną niniejszego wniosku) nie wymaga takiego ograniczenia w odniesieniu do wzajemnego uznawania wyroków w sprawach karnych. Wniosek obejmuje zatem wzajemne uznawanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty związanych z przestępstwami objętymi zakresem dyrektywy 2014/42/UE, a także nakazy związane z innymi przestępstwami, nieobjętymi zakresem tej dyrektywy.

Artykuł 2: Definicje

Art. 2 zawiera definicje kilku pojęć stosowanych w niniejszym wniosku.

We wniosku określono definicje: nakazu konfiskaty, nakazu zabezpieczenia, mienia, korzyści, narzędzi, państwa wydającego, państwa wykonania, organu wydającego i organu wykonującego.

Nakaz konfiskaty oznacza karę lub środek karny prawomocnie orzeczone przez sąd po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa, powodujące ostateczny przepadek mienia. Nakaz zabezpieczenia jest orzeczeniem sądowym wydanym lub zatwierdzonym przez organ sądowy, aby w sposób doraźny zapobiec niszczeniu, przetwarzaniu, przemieszczaniu, przekazywaniu lub zbywaniu mienia, do celów przeprowadzenia ewentualnej późniejszej konfiskaty.

Definicja organu wydającego jest inna dla nakazu zabezpieczenia i dla nakazu konfiskaty. Aby uwzględnić różne systemy krajowe, w przypadku definicji organu wydającego nakazy zabezpieczenia przyjęto takie samo podejście jak w dyrektywie 2014/41/UE. Jeżeli właściwy organ wydający nie jest sędzią, sądem, sędzią śledczym lub prokuratorem, nakaz zabezpieczenia musi zostać zatwierdzony przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora, zanim będzie mógł zostać przekazany.

Definicje organu wydającego i organu wykonującego należy interpretować w związku z art. 27, którego przepisy zobowiązują państwa członkowskie do zgłoszenia Komisji właściwych organów wydających i wykonujących.

Artykuł 3: Przestępstwa

Wykaz przestępstw, w odniesieniu do których nie można odmówić wzajemnego uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty na podstawie zasady podwójnej karalności pokrywa się z wykazem zawartym w innych instrumentach prawnych dotyczących wzajemnego uznawania, z jednym wyjątkiem: lit. y) wykazu uwzględnia obecnie fakt istnienia wspólnych norm minimalnych dotyczących zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi (decyzja ramowa 2001/413/WSiSW).

Nie można się powoływać na podwójną karalność czynu w przypadku wykazu przestępstw, które są zagrożone w państwie wydającym karą pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej trzech lat. W przypadku przestępstw nieobjętych wykazem odmowa uznania nakazu

jest możliwa, jeżeli przestępstwo, którego dotyczy nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonania.

Rozdział II – Przekazywanie, uznawanie i wykonywanie nakazów konfiskaty

Artykuły 4–7: Przekazywanie nakazów konfiskaty

W artykułach tych określono mechanizm przekazywania nakazów konfiskaty. Wniosek przewiduje, że nakaz konfiskaty ma być przekazywany bezpośrednio pomiędzy właściwymi organami krajowymi, ale dopuszcza również możliwość pomocniczej roli organów centralnych. Wyjaśniono reguły dotyczące identyfikacji właściwego organu wykonującego i możliwości przekazania nakazu konfiskaty więcej niż jednemu państwu członkowskiemu.

Co do zasady, nakaz konfiskaty można przekazać za każdym razem tylko do jednego państwa wykonania. W art. 5 wskazano jednak pewne wyjątki. Jeżeli mienie objęte nakazem znajduje się w różnych państwach wykonania lub wykonanie nakazu wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonania, organ wydający może przekazać nakaz więcej niż jednemu państwu wykonania. Organ wydający ma również możliwość przekazania nakazu dotyczącego kwoty pieniężnej kilku państwom wykonania, gdy dane mienie nie zostało zabezpieczone lub gdy wartość mienia, które może być odzyskane w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonania, prawdopodobnie nie będzie wystarczająca do wyegzekwowania całej kwoty objętej nakazem.

Przekazanie nakazu konfiskaty przez państwo wydające nie ogranicza prawa tego państwa do samodzielnego wykonania nakazu. Ustanowiono również przepisy mające zapewnić, aby wartość pieniężna uzyskana z wykonania nakazu konfiskaty nie przekraczała określonej w nim maksymalnej kwoty.

Do nakazu konfiskaty musi być dołączone standardowe zaświadczenie, którego wzór stanowi załącznik do niniejszego wniosku. Zaświadczenie należy przetłumaczyć na język urzędowy państwa wykonania.

Artykuł 8: Uznawanie i wykonywanie nakazów konfiskaty

Organ wykonujący musi uznać nakaz konfiskaty bez dalszych formalności i podjąć niezbędne działania w celu jego wykonania w ten sam sposób co w przypadku nakazu konfiskaty wydanego przez organ państwa wykonania, chyba że powoła się na jedną z podstaw odmowy lub odroczenia. Określono szczegółowe przepisy dotyczące możliwości skonfiskowania innych typów mienia niż wskazane w nakazie konfiskaty.

Artykuł 9: Podstawy do odmowy uznania i wykonania nakazów konfiskaty

W art. 9 ustanowiono wyczerpujący wykaz dopuszczalnych podstaw do odmowy uznania i wykonania nakazów konfiskaty przez organ wykonujący. Wykaz ten różni się znacznie od wykazu zawartego w decyzji ramowej z 2006 r. Niektóre podstawy odmowy pozostają takie same, np. sprzeczność z zasadą *ne bis in idem* czy też istnienie immunitetu lub przywileju. Wniosek nie zawiera jednak podstaw do odmowy uznania i wykonania nakazu konfiskaty związanych z jego typem (np. nakaz konfiskaty rozszerzonej), co znacznie poszerza i wzmacnia ramy wzajemnego uznawania.

Podstawę do odmowy opartej na prawie do obecności na rozprawie stosuje się wyłącznie w przypadku procesów, w wyniku których wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem skazującym, a nie do postępowań, w wyniku których wydano nakazy konfiskaty bez uprzedniego wyroku skazującego.

Artykuł 10: Terminy uznawania i wykonywania nakazów konfiskaty

W tym artykule określono terminy uznawania i wykonywania nakazów konfiskaty, co stanowi wartość dodaną w stosunku do decyzji ramowej z 2006 r., która nie wskazywała żadnych terminów tego typu. W przeciwieństwie do czynności zabezpieczenia, która musi być przeprowadzona w bardzo krótkim czasie, konfiskata może odbywać się w dłuższym okresie. Doświadczenie w stosowaniu decyzji ramowej z 2006 r. wskazuje jednak, że konieczne jest ustanowienie wyraźnych terminów, aby zapewnić skuteczność transgranicznych procedur.

Wskazano różne terminy w odniesieniu do decyzji w sprawie uznania nakazu konfiskaty i do decyzji w sprawie jego wykonania. W tym pierwszym przypadku organ wykonujący musi podjąć decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty możliwie szybko i nie później niż w terminie 30 dni od otrzymania nakazu konfiskaty. W drugim przypadku organ wykonujący musi przeprowadzić konfiskatę niezwłocznie i nie później niż w terminie 30 dni od podjęcia decyzji o uznaniu i wykonaniu nakazu konfiskaty.

W szczególnych przypadkach, gdy organ wykonujący nie ma możliwości dotrzymania terminów, musi niezwłocznie poinformować o tym fakcie organ wydający.

Artykuł 11: Odroczenie wykonania nakazów konfiskaty

Jest to standardowy artykuł dla instrumentów wzajemnego uznawania, który dopuszcza możliwość odroczenia uznania lub wykonania nakazu konfiskaty. Organ wykonujący może odroczyć wykonanie nakazu konfiskaty, jeżeli istnieje ryzyko, że wykonanie nakazu może utrudnić toczące się śledztwo lub że łączna kwota uzyskana z wykonania nakazu przekroczy określoną w nim kwotę, albo w przypadku wniesienia środków odwoławczych zgodnie z art. 33.

Artykuł 12: Niemożność wykonania nakazu konfiskaty

Może wystąpić sytuacja, gdy organ wykonujący nie jest w stanie wykonać nakazu konfiskaty. W takich przypadkach musi niezwłocznie poinformować o tym fakcie organ wydający. Jeżeli istnieje taka możliwość, nakaz może zostać wykonany w odniesieniu do innego mienia.

Rozdział III – Przekazywanie, uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia

Artykuł 13 – Warunki wydawania i przekazywania nakazu zabezpieczenia

W artykule tym określono warunki dotyczące wydawania i przekazywania nakazu zabezpieczenia, aby zapewnić przestrzeganie zasady proporcjonalności. Artykuł ten dostosowuje wniosek do art. 6 dyrektywy 2014/41/UE w celu zapewnienia, aby te same warunki obowiązywały w przypadku zabezpieczania dowodów i w przypadku zabezpieczania do celów późniejszej konfiskaty. Organ wykonujący wykonuje nakaz w terminie określonym w art. 19, ale jeżeli ma powody sądzić, że wspomniane warunki nie zostały spełnione, może skonsultować się z organem wydającym po uznaniu i wykonaniu nakazu.

Artykuł 14: Przekazywanie nakazów zabezpieczenia

Nakaz zabezpieczenia należy przekazywać bezpośrednio pomiędzy właściwymi organami krajowymi, ale dopuszczona jest także rola pomocnicza organów centralnych. Wyjaśniono reguły dotyczące identyfikacji właściwego organu wykonującego. Wymagane jest, aby nakazowi zabezpieczenia towarzyszył wniosek o wykonanie nakazu konfiskaty albo aby nakaz ten zawierał instrukcję, zgodnie z którą mienie powinno pozostać w państwie wykonania do czasu przekazania wniosku o konfiskatę, i wskazywał orientacyjną datę przekazania tego wniosku. Organ wydający ma ponadto obowiązek informować organ

wykonujący o wszelkich znanych mu zainteresowanych stronach, w tym o osobach trzecich działających w dobrej wierze, na które wpływa nakaz zabezpieczenia.

Artykuł 15: Przekazywanie nakazów zabezpieczenia państwu lub państwom wykonania

Co do zasady, nakaz zabezpieczenia można przekazać za każdym razem tylko do jednego państwa członkowskiego. W artykule tym określono przepisy dotyczące możliwości przekazania nakazu zabezpieczenia więcej niż jednemu państwu członkowskiemu. Przepisy te są bardzo podobne do przepisów dotyczących przekazywania nakazów konfiskaty.

Jeżeli mienie objęte nakazem znajduje się w różnych państwach wykonania lub wykonanie nakazu wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonania, organ wydający może przekazać nakaz więcej niż jednemu państwu wykonania. Organ wydający ma również możliwość przekazania nakazu dotyczącego kwoty pieniężnej kilku państwom wykonania, gdy wartość mienia, które może być zabezpieczone w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonania, prawdopodobnie nie będzie wystarczająca do wyegzekwowania całej kwoty objętej nakazem.

Artykuł 16: Formularz nakazu zabezpieczenia

Niniejszy wniosek ustanawia procedurę uproszczoną, ponieważ przewiduje standardowy formularz do celów wydawania nakazu zabezpieczenia. Formularz ten nie stanowi zatem „zaświadczenia”, które towarzyszy odrębnej decyzji. Jest to uproszczenie procedury wzajemnego uznawania, ponieważ decyzja ramowa z 2003 r. w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia przewidywała dołączanie zaświadczenia do krajowego nakazu zabezpieczenia. Załącznik B do wniosku określa standardowy formularz nakazu zabezpieczenia, który organ wydający musi wypełnić i podpisać, poświadczając prawdziwość i poprawność zawartych w nim informacji, oraz przetłumaczyć go na język urzędowy państwa wykonania. Przyjęto takie samo podejście jak w przypadku dyrektywy 2014/41/UE.

Artykuł 17: Uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia

Organ wykonujący musi uznać nakaz zabezpieczenia bez dalszych formalności i podjąć niezbędne działania w celu jego wykonania, chyba że powoła się na jedną z podstaw odmowy lub odroczenia uznania i wykonania tego nakazu.

Artykuł 18: Podstawy do odmowy uznania i wykonania nakazów zabezpieczenia

Podstawy odmowy są zbliżone do podstaw uzasadniających odmowę nakazów konfiskaty, z pewnymi oczywistymi wyjątkami, w przypadku których nie można odmówić uznania i wykonania.

Artykuł 19: Terminy uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia

Środki zabezpieczające muszą być wdrażane w trybie pilnym i wymagają krótkich terminów uznania i wykonania. Z tego względu w proponowanym rozporządzeniu określono jednoznacznie wymagane terminy. Jest to znaczące ulepszenie w stosunku do decyzji ramowej z 2003 r., która nie przewidywała wyraźnych terminów.

Wskazano trzy różne terminy w odniesieniu do: decyzji w sprawie uznania nakazu zabezpieczenia, jego wykonania i powiadomienia organu wydającego. Wyznaczone terminy są krótkie w celu zapewnienia, aby państwo wykonania uznawało i wykonywało nakaz oraz powiadamiało organ wydający o wynikach w trybie pilnym oraz tak szybko i priorytetowo, jak w przypadku podobnej sprawy krajowej. Organ wykonujący musi ponadto w pełni uwzględnić szczególne wymagania określone w nakazie zabezpieczenia, takie jak konieczność dokonania zabezpieczenia natychmiastowo lub w określonym dniu.

W pierwszym przypadku organ wykonujący musi podjąć decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia możliwie szybko, najpóźniej w ciągu 24 godzin od otrzymania nakazu zabezpieczenia.

W drugim przypadku organ wykonujący musi przeprowadzić zabezpieczenie niezwłocznie i nie później niż w ciągu 24 godzin od podjęcia decyzji o uznaniu i wykonaniu nakazu zabezpieczenia oraz musi niezwłocznie powiadomić o swojej decyzji organ wydający.

Jeżeli organ wykonujący powoła się na okoliczności uzasadniające odmowę lub odroczenie uznania i wykonania, utrzymanie tych ścisłych terminów nie będzie możliwe. Na wypadek takiej sytuacji wniosek zawiera przepis wyjaśniający, że organ wykonujący musi działać niezwłocznie.

Obok wspomnianych wcześniej terminów w art. 25 określono także termin 3 dni dla organu wykonującego na powiadomienie organu wydającego o podjętych działaniach.

Artykuł 20: Odroczenie wykonania nakazu zabezpieczenia

Jest to standardowy artykuł dla instrumentów wzajemnego uznawania, który dopuszcza możliwość odroczenia uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia. Państwo wykonania może odroczyć wykonanie nakazu zabezpieczenia, gdy istnieje ryzyko, że wykonanie nakazu może utrudnić toczące się śledztwo lub gdy mienie jest już przedmiotem nakazu zabezpieczenia albo przedmiotem nakazu zabezpieczenia wydanego w toku innego postępowania karnego w państwie wykonania. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia organ wydający o odroczeniu nakazu zabezpieczenia, a gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący natychmiast wykonuje nakaz i informuje o tym organ wydający.

Artykuł 21: Obowiązek informowania zainteresowanej strony

Po wykonaniu nakazu zabezpieczenia organ wykonujący musi powiadomić o swojej decyzji osobę, przeciwko której wydano nakaz zabezpieczenia, i wszystkie zainteresowane strony, uwzględniając przy tym w należyty sposób przepisy dotyczące poufności określone w art. 22. Poinformowanie stron, na które nakaz ma wpływ, umożliwi im wniesienie środków odwoławczych, nie zagrażając samemu zabezpieczeniu.

Artykuł 22: Poufność

Większość nakazów zabezpieczenia zawiera informacje, które należy traktować poufnie w celu ochrony tajemnicy toczącego się śledztwa. Artykuł ten wzoruje się na art. 19 dyrektywy 2014/41/UE dotyczącej europejskiego nakazu dochodzeniowego i nakłada na organ wydający i organ wykonujący obowiązek ochrony tajemnicy śledztwa. Jeżeli organ wykonujący nie jest w stanie dopełnić wymogu poufności, musi poinformować o tym niezwłocznie organ wydający.

Artykuł 23: Okres obowiązywania nakazów zabezpieczenia

Co do zasady mienie powinno pozostawać zabezpieczone do czasu wydania przez państwo wydające ostatecznej decyzji w sprawie konfiskaty lub zwolnienia zabezpieczonego mienia. Mogą jednak wystąpić okoliczności, w których zabezpieczenie stanie się bezcelowe lub jego okres będzie wydawał się nadmiernie długi. Artykuł ten zawiera przepisy ograniczające okres, podczas którego mienie będzie pozostawać zabezpieczone po przeprowadzeniu konsultacji między organem wykonującym a organem wydającym. Nie ustanawia się bezwzględnie obowiązującego limitu czasowego, ponieważ czas trwania śledztw i procesów może uzasadniać długi okres zabezpieczenia. Jeżeli organ wydający nie przedstawi uzasadnienia, dlaczego nie zgadza się na ograniczenie okresu proponowane przez organ wykonujący w ciągu 6 tygodni, organ wykonujący może uchylić nakaz zabezpieczenia.

Artykuł 24: Niemożność wykonania nakazu zabezpieczenia

Organ wykonujący musi niezwłocznie powiadomić organ wydający w przypadku, gdy wykonanie nakazu zabezpieczenia jest niemożliwe, ponieważ mienie zostało już skonfiskowane, zaginęło, uległo zniszczeniu albo nie znaleziono go we wskazanym miejscu lub z powodu niedokładnego określenia jego lokalizacji.

Artykuł 25: Sprawozdawczość

W artykule tym wyznaczono termin 3 dni, w ciągu którego organ wykonujący musi powiadomić organ wydający o podjętych działaniach i o efektach, jakie przyniosło wykonanie nakazu zabezpieczenia.

Rozdział IV - Przepisy ogólne

Rozdział ten zawiera przepisy ogólne dotyczące wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.

Artykuł 26: Prawo regulujące wykonanie

Państwo wykonania jest państwem właściwym do przyjmowania i wykonywania na swoim terytorium środków w następstwie uznania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty. Do celów wykonania decyzji stosuje się przepisy państwa wykonania, w tym przepisy dotyczące środków zabezpieczających na wypadek sytuacji, gdy w państwie wykonania przyjęte zostały decyzje dotyczące nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty.

Nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty wydany w stosunku do osoby prawnej wykonuje się nawet jeżeli państwo wykonania nie uznaje odpowiedzialności karnej osób prawnych.

O ile państwo wydające nie wyraziło na to zgody, państwo wykonania nie może wprowadzać środków zastępczych wobec nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, z wyjątkiem środków wskazanych w art. 8 wniosku.

Artykuł 27: Powiadamianie właściwych organów

Państwa członkowskie mają obowiązek zgłaszania Komisji właściwych organów wydających i organów wykonujących w rozumieniu definicji zawartych w art. 2 pkt 8 i 9. Państwa członkowskie mogą również wyznaczyć organ centralny odpowiedzialny za administracyjne przekazywanie i odbiór nakazów lub większą liczbę takich organów. Komisja dopilnuje, aby informacje te zostały udostępnione wszystkim państwom członkowskim oraz Radzie.

Artykuł 28: Komunikacja

Artykuł ten dotyczy komunikowania się właściwych organów w trakcie procedury wzajemnego uznawania. Oprócz obowiązków określonych w poszczególnych artykułach wniosku, na organy właściwe nałożono ogólny obowiązek konsultowania się ze sobą podczas procedury wzajemnego uznawania, w stosownych przypadkach.

Artykuł 29: Wielość nakazów

Jeżeli przeciwko danej osobie wydano dwa nakazy dotyczące kwoty pieniężnej lub większą liczbę takich nakazów, i nie istnieją wystarczające środki, aby umożliwić wykonanie wszystkich nakazów, lub jeżeli dane mienie podlega większej liczbie nakazów, państwo wykonania musi zdecydować, który lub które z nakazów podlegają wykonaniu, po wnikliwym rozpatrzeniu wszystkich okoliczności, w tym interesów ofiar przestępstwa, faktu, iż mienie jest zabezpieczone, dat wydania i przekazania poszczególnych nakazów oraz, w stosownych przypadkach, stopnia powagi przestępstwa i miejsca jego popełnienia.

Artykuł 30: Zakończenie wykonania

Organ wydający jest obowiązany niezwłocznie poinformować organ wykonujący o wszelkich decyzjach lub środkach, w wyniku których nakaz przestaje być wykonalny lub musi zostać wycofany w państwie wykonania z jakiegokolwiek innego powodu.

Artykuł 31: Zarządzanie i rozporządzanie mieniem zabezpieczonym i mieniem skonfiskowanym

Państwo wykonania zarządza zabezpieczonym lub skonfiskowanym mieniem przed jego ostatecznym przekazaniem w celu zapobieżenia utracie wartości.

W artykule tym wyjaśniono bardziej szczegółowo reguły dotyczące rozporządzania skonfiskowanym mieniem. Artykuł ten uwzględnia w należyty sposób prawo ofiar przestępstwa do otrzymania rekompensaty i zwrotu mienia, ponieważ zapewnia nadrzędność prawa ofiary przestępstwa do rekompensaty i zwrotu mienia wobec uprawnień państw. Po pierwsze, artykuł ten stanowi, że państwu wydającemu przypada kwota odpowiadająca decyzji w sprawie rekompensaty lub zwrotu mienia, z przeznaczeniem na rekompensatę lub zwrot mienia na rzecz ofiary przestępstwa. Po drugie, jeżeli w państwie wydającym toczy się postępowanie w sprawie rekompensaty lub zwrotu mienia na rzecz ofiary przestępstwa, państwu wykonania nie wolno rozporządzać skonfiskowanym mieniem do czasu powiadomienia organu wykonującego o wydanym orzeczeniu. Przepisy te stanowią ważną nowość w unijnych ramach prawnych, ponieważ żadna z dwóch wcześniejszych decyzji ramowych nie zawiera jakichkolwiek przepisów dotyczących ofiar przestępstwa. Artykuł ten zapobiega utracie praw przez ofiary przestępstw w przypadku, gdy mienie znajduje się w innym państwie członkowskim; jednocześnie nie wprowadza on żadnego nowego uprawnienia dla ofiar przestępstw w przypadku, gdy uprawnienie takie nie istnieje w prawie krajowym.

O ile nie uzgodniono inaczej, uwzględniając przy tym potrzebę udzielania pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków zgodnie z dyrektywą 2010/24/UE, stosuje się następujące reguły, wzorowane na zasadzie sprawiedliwości w relacjach pomiędzy państwami członkowskimi, zgodnie z decyzją ramową 2006/783/WSiSW: jeżeli kwota uzyskana z nakazu konfiskaty jest mniejsza niż 10 000 EUR, przypada ona państwu wykonania; powyżej tej kwoty, państwo wydające otrzymuje 50 % skonfiskowanego mienia w gotówce albo całość mienia, jeżeli jest ono przekazywane w naturze, za zgodą państwa wykonania. W przypadku gdy niemożliwe jest zastosowanie tych reguł, mieniem rozporządza się w inny sposób, zgodnie z prawem państwa wykonania.

Artykuł 32: Koszty

Koszty ponosi państwo wykonania, jeżeli powstały one na terytorium tego państwa wykonania, a w pozostałych przypadkach – państwo wydające. W przypadku gdy państwo wykonania poniosło duże lub wyjątkowe koszty, może zaproponować państwu wydającemu podział kosztów.

Artykuł 33: Środki odwoławcze w państwie wykonania przeciwko uznaniu i wykonaniu

Artykuł ten określa środki odwoławcze przysługujące w państwie wykonania przeciwko uznaniu i wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty. Każdej zainteresowanej stronie, w tym osobie trzeciej działającej w dobrej wierze, przysługuje prawo do ochrony jej praw przez wniesienie powództwa do sądu w państwie wykonania, zgodnie z prawem tego państwa. Wniesienie powództwa może mieć skutek zawieszający na mocy przepisów państwa wykonania. Merytoryczne podstawy wydania nakazu konfiskaty w sprawach karnych nie mogą być jednak podważane przed sądem państwa wykonania.

Artykuł 34: Zwrot kosztów

Z wyjątkiem sytuacji, gdy szkoda powstała wyłącznie wskutek działania państwa wykonania, państwo wydające odpowiada za zwrot wszystkich kwot pieniężnych, które zostały wypłacone jakiegokolwiek stronie tytułem odszkodowania po wykonaniu nakazu.

Artykuł 35: Dane statystyczne

Artykuł ten dotyczy spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku systematycznego gromadzenia i utrzymywania obszernych danych statystycznych uzyskiwanych od właściwych organów na temat wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty. Zgromadzone dane statystyczne będą przesyłane Komisji co roku. Ponieważ obecnie brak jest kompleksowych danych statystycznych dotyczących uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, wprowadzenie tego obowiązku wydaje się być konieczne, aby umożliwić rzetelną ocenę działania mechanizmu ustanowionego niniejszym rozporządzeniem.

Rozdział V – Przepisy końcowe

Artykuł 36: Zmiany zaświadczenia i formularza

Standardowe zaświadczenie i formularz zawarte w załącznikach I i II do niniejszego wniosku powinny służyć jako przydatne instrumenty umożliwiające maksymalne uproszczenie i przyspieszenie wzajemnego uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty. Z tego względu konieczne jest zapewnienie, aby w przyszłości możliwe było szybkie rozwiązywanie ewentualnych problemów dotyczących treści zaświadczenia i formularza. Celem tego nie uda się osiągnąć przez zmiany tych dwóch załączników w drodze skomplikowanej, pełnej procedury ustawodawczej. W art. 37 określono zatem szybszą i bardziej elastyczną procedurę wprowadzania zmian w drodze aktów delegowanych.

Artykuł 37: Wykonywanie przekazanych uprawnień

W artykule tym określono warunki dotyczące wykonywania przez Komisję uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych w celu wprowadzenia koniecznych zmian do zaświadczenia i formularza załączonych do wniosku. Określono w nim standardową procedurę przyjmowania takich aktów delegowanych.

Artykuł 38: Klauzula przeglądu

Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania proponowanego rozporządzenia pięć lat po jego wejściu w życie.

Artykuł 39: Zastąpienie

Niniejsze rozporządzenie zastąpi decyzje ramowe 2003/577/WSiSW i 2006/783/WSiSW ze skutkiem dla państw członkowskich związanych przepisami tego rozporządzenia. Decyzje ramowe 2003/577/WSiSW i 2006/783/WSiSW będą w dalszym ciągu obowiązywać wobec państw członkowskich, które nie są związane przepisami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 40: Wejście w życie i stosowanie

Proponowane rozporządzenie wejdzie w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym. Rozporządzenie będzie się stosować od dnia przypadającego sześć miesięcy po dacie jego wejścia w życie, z wyjątkiem art. 27, który będzie się stosować od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 1 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych, która to zasada jest – od czasu posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere w dniach 15–16 października 1999 r. – powszechnie określana jako kamień węgielny współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii.
- (3) Zabezpieczanie i konfiskata narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa stanowią jedne z najskuteczniejszych metod walki z przestępczością. Unia Europejska jest zaangażowana w zapewnianie skuteczniejszej identyfikacji, konfiskaty i ponownego wykorzystywania mienia pochodzącego z przestępstwa²⁴.
- (4) Ponieważ przestępczość ma często charakter transgraniczny, zajmowanie i konfiskowanie korzyści pochodzących z przestępstwa i narzędzi służących do popełnienia przestępstwa wymaga skutecznej współpracy transgranicznej.
- (5) Na obecne ramy prawne UE w zakresie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty składają się decyzja ramowa Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych²⁵ i decyzja ramowa Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty²⁶.
- (6) Ze sprawozdań Komisji dotyczących wykonania decyzji ramowych 2003/577/WSiSW i 2006/783/WSiSW wynika, że obecny system wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie jest w pełni skuteczny. Wdrażanie i

²⁴ „Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli”, Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

²⁵ Dz.U. L 196 z 2.8.2003, s. 45.

²⁶ Dz.U. L 328 z 21.11.2006, s. 59.

stosowanie obecnych instrumentów w państwach członkowskich nie przebiegało w jednolity sposób, co doprowadziło do niedostatecznego wzajemnego uznawania.

- (7) Unijne ramy prawne w zakresie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie uwzględniają niedawnych zmian legislacyjnych na szczeblu unijnym i krajowym. W szczególności, dyrektywa 2014/42/UE²⁷ określa wspólne normy minimalne dotyczące zabezpieczenia i konfiskaty mienia. Te wspólne normy minimalne dotyczą konfiskaty korzyści pochodzących z przestępstwa i narzędzi służących do popełnienia przestępstwa, w tym w przypadku choroby lub ucieczki podejrzanego lub oskarżonego, gdy wszczęte zostało postępowanie karne w odniesieniu do przestępstwa, konfiskaty rozszerzonej i konfiskaty w stosunku do osób trzecich. Te wspólne normy minimalne dotyczą również zabezpieczania mienia w celu ewentualnej późniejszej konfiskaty. Typy konfiskaty i zabezpieczenia objęte zakresem dyrektywy 2014/42/UE powinny być również objęte ramami prawnymi dotyczącymi wzajemnego uznawania.
- (8) Przyjmując dyrektywę 2014/42/UE, Parlament Europejski i Rada stwierdziły, że skuteczny unijny system zabezpieczania i konfiskaty jest nieodłącznie związany z dobrze funkcjonującym systemem wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty. Uznając konieczność utworzenia kompleksowego systemu służącego zabezpieczeniu i konfiskacie korzyści pochodzących z przestępstwa i narzędzi służących do popełnienia przestępstwa, Parlament Europejski i Rada wezwały Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.
- (9) W Europejskiej agendzie bezpieczeństwa²⁸ Komisja uznała, że współpraca sądowa w sprawach karnych opiera się na skutecznych instrumentach transgranicznych i że zasada wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych stanowi kluczowy element systemu bezpieczeństwa. Komisja przypomniała również o potrzebie usprawnienia wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty.
- (10) W swoim komunikacie skierowanym do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Planu działania na rzecz skuteczniejszego zwalczania finansowania terroryzmu²⁹ Komisja podkreśliła potrzebę zapewnienia przepadku mienia przestępców finansujących terroryzm. Aby ukrócić przestępczość zorganizowaną finansującą terroryzm, konieczne jest pozbawienie tych przestępców korzyści pochodzących z przestępstwa. W tym celu konieczne jest zapewnienie, by wszystkie typy nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty były egzekwowane w maksymalnym stopniu w całej UE poprzez stosowanie zasady wzajemnego uznawania.
- (11) Aby zapewnić skuteczne wzajemne uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, przepisy dotyczące uznawania i wykonywania tych nakazów należy ustanowić przez przyjęcie prawnie wiążącego i bezpośrednio stosowanego aktu prawnego Unii.
- (12) Ważne jest, aby wzajemne uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia i konfiskaty mienia zostało ułatwione przez ustanowienie przepisów zobowiązujących

²⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39).

²⁸ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – *Europejska agenda bezpieczeństwa*, COM(2015) 185 final.

²⁹ COM(2016) 50 final.

państwa członkowskie do uznawania i wykonywania na ich terytorium nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych przez inne państwo członkowskie w ramach postępowania karnego.

- (13) Rozporządzenie powinno być stosowane w odniesieniu do wszystkich nakazów konfiskaty prawomocnie orzeczonych przez sąd po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa i wszystkich nakazów zabezpieczenia wydanych do celów przeprowadzenia ewentualnej późniejszej konfiskaty. Jego zakres powinien zatem obejmować wszystkie typy nakazów objętych dyrektywą 2014/42/UE, jak również inne typy nakazów wydanych bez prawomocnego wyroku skazującego w ramach postępowania karnego. Rozporządzenia nie powinno się stosować do nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w ramach postępowań cywilnych lub administracyjnych.
- (14) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty związane z przestępstwami objętymi zakresem dyrektywy 2014/42/UE, a także nakazy związane z innymi przestępstwami. Przestępstwa objęte zakresem rozporządzenia nie powinny zatem ograniczać się do dziedzin szczególnie poważnej przestępczości o wymiarze transgranicznym, jako że art. 82 TFUE nie wymaga takiego ograniczenia w odniesieniu do wzajemnego uznawania wyroków w sprawach karnych.
- (15) Warunkiem wstępnym współpracy pomiędzy państwami członkowskimi opartej na zasadzie wzajemnego uznawania i niezwłocznego wykonywania orzeczeń sądowych jest pewność, że orzeczenia podlegające uznaniu i wykonaniu będą zawsze wydawane z poszanowaniem zasad praworządności, pomocniczości i proporcjonalności. Wymagane jest również przestrzeganie praw przyznanych stronom lub zainteresowanym osobom trzecim działającym w dobrej wierze.
- (16) Niniejsze rozporządzenie nie powoduje zmiany obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 TUE.
- (17) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”) i w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („EKPC”). Niniejsze rozporządzenie należy stosować z uwzględnieniem tych praw i zasad.
- (18) Niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane przy jednoczesnym uwzględnieniu dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE³⁰, 2012/13/UE³¹, 2013/48/UE³², 2016/343³³, 2016/800³⁴ i 2016/1919³⁵ dotyczących praw procesowych w postępowaniu karnym.

³⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1).

³¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1).

³² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

³³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 1).

- (19) Zapewniając poszanowanie praw podstawowych, przepisy dotyczące przekazywania, uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty powinny zapewniać sprawny przebieg procesu odzyskiwania mienia pochodzącego z przestępstwa.
- (20) W tym celu nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty powinny być przekazywane przez organ wydający bezpośrednio organowi wykonującemu albo, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu.
- (21) Nakaz konfiskaty powinien być przekazywany razem ze standardowym zaświadczeniem.
- (22) Organ wykonujący powinien uznać nakaz konfiskaty bez dalszych formalności i podjąć niezbędne działania w celu jego wykonania. Podjęcie decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty oraz dokonanie konfiskaty powinno nastąpić równie szybko i być traktowane tak samo priorytetowo jak w przypadku podobnej sprawy krajowej. Należy określić obowiązujące terminy w celu przyśpieszenia i usprawnienia procesu podejmowania decyzji i wykonania nakazu konfiskaty.
- (23) Z uwagi na pilny i tymczasowy charakter tego środka nakaz zabezpieczenia powinien być wydawany z wykorzystaniem standardowego formularza. Organ wydający powinien upewnić się, czy wydanie nakazu jest konieczne i proporcjonalne, aby w sposób doraźny zapobiec niszczeniu, przetwarzaniu, przemieszczaniu, przekazywaniu lub zbywaniu mienia. Aby ujednolicić warunki dotyczące wydawania nakazów zabezpieczenia w sprawach krajowych i transgranicznych, nakaz zabezpieczenia powinien być wydawany na mocy niniejszego rozporządzenia tylko wówczas, gdyby jego wydanie mogło zostać zarządzane również w podobnej sprawie krajowej.
- (24) Organ wykonujący powinien uznać nakaz zabezpieczenia bez dalszych formalności i niezwłocznie podjąć niezbędne działania w celu jego wykonania. Podjęcie decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia oraz dokonanie zabezpieczenia powinno nastąpić równie szybko i być traktowane tak samo priorytetowo jak w przypadku podobnej sprawy krajowej. Należy określić obowiązujące terminy w celu przyśpieszenia i usprawnienia procesu podejmowania decyzji i wykonania nakazu zabezpieczenia.
- (25) Wykonując nakaz zabezpieczenia, organ wydający i organ wykonujący powinny należycie uwzględniać poufny charakter śledztwa. W szczególności, organ wykonujący powinien zapewniać poufność faktów i treści zawartych w nakazie zabezpieczenia.
- (26) Nie powinna być możliwa odmowa uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty z przyczyn innych niż określone w niniejszym rozporządzeniu. W szczególności, organ wykonujący powinien mieć możliwość odmowy uznania i wykonania nakazu konfiskaty na podstawie zasady *ne bis in idem*, praw zainteresowanej strony lub prawa do obecności na rozprawie.

³⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym (Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 1).

³⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.U. L 297 z 4.11.2016, s. 1).

- (27) Przed podjęciem decyzji o powołaniu się na podstawę uzasadniającą odmowę uznania i wykonania organ wykonujący powinien skonsultować się z organem wydającym, aby uzyskać niezbędne informacje dodatkowe.
- (28) Organ wykonujący powinien mieć możliwość odroczenia wykonania nakazu konfiskaty lub nakazu zabezpieczenia, zwłaszcza w przypadku, gdy jego wykonanie może utrudnić toczące się śledztwo. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący powinien podjąć czynności konieczne do wykonania nakazu.
- (29) Organ wydający powinien być niezwłocznie informowany, jeżeli wykonanie nakazu jest niemożliwe. Brak możliwości wykonania nakazu może wynikać z faktu, że mienie zostało już skonfiskowane, zaginęło albo nie znaleziono go w miejscu wskazanym przez organ wydający lub z powodu niedokładnego określenia lokalizacji mienia.
- (30) Wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty powinno podlegać przepisom państwa wykonania, a jego organy powinny mieć wyłączne kompetencje w zakresie stosowania procedury wykonania nakazu.
- (31) Właściwe funkcjonowanie niniejszego rozporządzenia w praktyce wymaga sprawnej komunikacji pomiędzy właściwymi organami krajowymi, w szczególności w przypadkach jednoczesnego wykonywania nakazu konfiskaty w więcej niż jednym państwie członkowskim. Właściwe organy krajowe powinny zatem konsultować się ze sobą, gdy zachodzi taka potrzeba.
- (32) Prawa ofiar przestępstwa do otrzymania rekompensaty i zwrotu mienia powinny być przestrzegane również w przypadku spraw transgranicznych. Przepisy dotyczące rozporządzania skonfiskowanym mieniem powinny traktować priorytetowo rekompensaty dla ofiar przestępstwa i zwrot ich mienia. Państwa członkowskie powinny również brać pod uwagę swoje obowiązki w zakresie udzielania pomocy przy odzyskiwaniu od innych państw członkowskich wierzytelności dotyczących podatków zgodnie z dyrektywą 2010/24/UE³⁶.
- (33) Państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości dochodzenia od siebie zwrotu kosztów wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia. Jeżeli jednak państwo wykonania poniosło duże lub wyjątkowe koszty, organ wydający powinien uwzględnić propozycję organu wykonującego dotyczącą podziału kosztów.
- (34) Każdej zainteresowanej stronie, w tym osobie trzeciej działającej w dobrej wierze, powinny przysługiwać w celu ochrony jej praw środki odwoławcze przeciwko uznaniu i wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, w tym możliwość zaskarżenia nakazu przed sądem lub wystąpienia z roszczeniami wynikającymi z przysługującego im prawa własności lub innych praw rzeczowych zgodnie z dyrektywą 2014/42/UE. Środek odwoławczy powinien być wnoszony do sądu w państwie wykonania.
- (35) Aby umożliwić zmiany zaświadczenia i formularza określonych w załącznikach I i II do niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna otrzymać uprawnienie do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych dotyczących aktów delegowanych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie

³⁶ Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, cel i innych obciążeń (Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1).

ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (36) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, to jest wzajemne uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skalę i skutki działania możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (37) Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW zostały już zastąpione dyrektywą 2014/41/UE³⁷ w zakresie zabezpieczania dowodów. Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW należy zastąpić niniejszym rozporządzeniem między państwami członkowskimi związanymi jego przepisami w zakresie zabezpieczania do celów przeprowadzenia późniejszej konfiskaty mienia. Należy ujednolicić przepisy dotyczące zabezpieczania dowodów i zabezpieczania do celów przeprowadzenia późniejszej konfiskaty. Niniejsze rozporządzenie powinno również zastąpić decyzję ramową 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi związanymi jej przepisami.
- (38) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, *[Zjednoczone Królestwo / Irlandia powiadomiło(-a) o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia] albo [bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Zjednoczone Królestwo/Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związane(-a) ani go nie stosuje].*
- (39) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, DEFINICJE I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie określa przepisy, na mocy których państwo członkowskie uznaje i wykonuje na swoim terytorium nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty wydany przez inne państwo członkowskie w ramach postępowania karnego.

³⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1).

2. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek poszanowania praw podstawowych i zasad prawnych zawartych w art. 6 TUE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „nakaz konfiskaty” oznacza karę lub środek karny prawomocnie orzeczone przez sąd po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa, powodujące ostateczny przepadek mienia osoby fizycznej lub prawnej;
- 2) „nakaz zabezpieczenia” oznacza orzeczenie sądowe wydane lub zatwierdzone przez organ, o którym mowa w pkt 8, w odniesieniu do nakazu zabezpieczenia w państwie wydającym, aby w sposób doraźny zapobiec niszczeniu, przetwarzaniu, przemieszczaniu, przekazywaniu lub zbywaniu mienia, do celów przeprowadzenia ewentualnej późniejszej konfiskaty;
- 3) „mienie” oznacza mienie każdego rodzaju, materialne lub niematerialne, ruchome lub nieruchome, oraz dokumenty lub instrumenty prawne potwierdzające prawo do takiego mienia lub uprawnienia majątkowe z nim związane, które organ wydający uznaje za:
 - a) korzyści pochodzące z przestępstwa albo równowartość tych korzyści lub ich części,
 - b) narzędzia popełnienia takiego przestępstwa albo wartość takich narzędzi,
 - c) podlegające konfiskacie wynikającej z zastosowania w państwie wydającym jednego z uprawnień do konfiskaty określonych w dyrektywie 2014/42/UE lub
 - d) podlegające konfiskacie na podstawie innych przepisów dotyczących uprawnień do konfiskaty na mocy prawa państwa wydającego;
- 4) „korzyści” oznaczają wszelkie korzyści majątkowe pochodzące, bezpośrednio lub pośrednio, z przestępstwa; mogą one przybierać dowolną formę mienia i obejmują wszelkie korzyści wynikające z ponownego zainwestowania lub przekształcania korzyści bezpośrednich oraz wszelkie wpływy mające wartość;
- 5) „narzędzia” oznaczają każde mienie użyte lub które ma zostać użyte w jakikolwiek sposób, w całości lub w części, do popełnienia przestępstwa lub przestępstw;
- 6) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym wydano w ramach postępowania karnego nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty;
- 7) „państwo wykonania” oznacza państwo członkowskie, któremu przekazano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty w celu uznania i wykonania;
- 8) „organ wydający” oznacza:
 - a) w przypadku nakazu zabezpieczenia –
 - 1) sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora właściwego w danej sprawie; lub

- 2) inny właściwy organ określony przez państwo wydające, który w postępowaniu karnym ma kompetencje do wydania lub wykonania nakazu zabezpieczenia, zgodnie z prawem krajowym. Przed przekazaniem organowi wykonującemu nakazu zabezpieczenia podlega on dodatkowo zatwierdzeniu – po przeanalizowaniu jego zgodności z warunkami wydawania nakazów zabezpieczenia określonymi w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności z warunkami wskazanymi w art. 13 ust. 1 – przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora w państwie wydającym. Jeżeli nakaz został zatwierdzony przez taki organ, organ ten może być także uznany za organ wydający do celów przekazania nakazu;
- b) w przypadku nakazu konfiskaty – właściwy organ określony przez państwo wydające, który w postępowaniu karnym ma kompetencje do egzekwowania nakazu konfiskaty wydanego przez sąd, zgodnie z prawem krajowym;
- 9) „organ wykonujący” oznacza organ mający kompetencje do uznawania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty i zapewnienia jego wykonania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz procedurami stosowanymi w podobnych przypadkach krajowych.

Artykuł 3

Przestępstwa

1. Nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty jest wykonywany bez weryfikacji podwójnej karalności czynu, gdy czyny, z powodu których wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, stanowią określone poniżej przestępstwo lub przestępstwa w rozumieniu przepisów prawa państwa wydającego i w państwie wydającym są zagrożone karą pozbawienia wolności o górnej granicy ustawowego zagrożenia w wysokości co najmniej trzech lat:
- udział w organizacji przestępczej,
 - terroryzm,
 - handel ludźmi,
 - seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca,
 - nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,
 - nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,
 - korupcja,
 - nadużycia finansowe i przestępstwa kryminalne związane z nadużyciami finansowymi w rozumieniu dyrektywy 2017/xxx/UE w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego,
 - nadużycia finansowe, w tym nadużycia naruszające interesy finansowe Wspólnot Europejskich, w rozumieniu Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r.;
 - pranie korzyści pochodzących z przestępstwa,
 - fałszowanie pieniądza, w tym euro,
 - przestępczość komputerowa,
 - przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt,
 - ułatwianie bezprawnego wjazdu i pobytu,

- zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,
- uprowadzenie, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników,
- rasizm i ksenofobia,
- rozbój w formie zorganizowanej lub rozbój przy użyciu broni,
- nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,
- oszustwo,
- wymuszenie rozbójnicze,
- podrabianie i piractwo produktów,
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami,
- fałszowanie i oszustwa związane z bezgotówkowymi środkami płatniczym,
- nielegalny handel hormonami i innymi stymulatorami wzrostu,
- nielegalny handel materiałami jądrowymi lub promieniotwórczymi,
- handel kradzionymi pojazdami,
- zgwałcenie,
- podpalenie,
- przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- bezprawne zawładnięcie statkiem powietrznym lub wodnym,
- sabotaż.

2. W przypadku przestępstw innych niż określone w ust. 1 państwo wykonania może uzależnić uznanie i wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty od tego, czy czyny, z powodu których wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, stanowią przestępstwo na mocy prawa państwa wykonania, niezależnie od jego znamion oraz sposobu jego określenia w przepisach państwa wydającego.

ROZDZIAŁ II

PRZEKAZYWANIE, UZNAWANIE I WYKONYWANIE NAKAZÓW KONFISKATY

Artykuł 4

Przekazywanie nakazów konfiskaty

1. Nakaz konfiskaty lub jego uwierzytelniony odpis przekazywane są, razem z zaświadczeniem określonym w art. 7, przez organ wydający bezpośrednio organowi wykonującemu lub, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu, o którym mowa w art. 27 ust. 2, dowolną metodą pozwalającą uzyskać pisemne potwierdzenie w sposób umożliwiający organowi wykonującemu ustalenie autentyczności nakazu.
2. W przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej nakaz ten jest przekazywany do państwa członkowskiego, w którym – zgodnie z uzasadnionymi przypuszczeniami organu wydającego – osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której wydano nakaz, posiada mienie lub uzyskuje dochody.
3. W przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego określonych składników mienia, nakaz jest przekazywany do państwa członkowskiego, w którym – zgodnie

z uzasadnionymi przypuszczeniami organu wydającego – znajduje się mienie objęte nakazem konfiskaty.

4. Jeżeli nie ma uzasadnionych podstaw pozwalających organowi wydającemu określić państwo członkowskie, do którego należy przekazać nakaz konfiskaty, nakaz ten przekazuje się do państwa członkowskiego, w którym osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której wydano nakaz, ma – odpowiednio – miejsce zwykłego pobytu lub siedzibę statutową.
5. Jeżeli właściwy organ wykonujący nie jest znany, organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej³⁸, by uzyskać odpowiednie informacje od państwa wykonania.
6. Jeżeli organ państwa wykonania, które otrzymało nakaz konfiskaty, nie ma kompetencji do jego uznania i do przedsięwzięcia środków koniecznych do jego wykonania, przekazuje niezwłocznie nakaz konfiskaty właściwemu organowi wykonującemu w swoim państwie członkowskim i informuje o tym organ wydający.

Artykuł 5

Przekazywanie nakazu konfiskaty państwu lub państwom wykonania

1. Nakaz konfiskaty można przekazać na podstawie art. 4 za każdym razem tylko jednemu państwu wykonania.
2. Nakaz konfiskaty dotyczący określonych składników mienia można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonania, gdy:
 - a) organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że poszczególne składniki mienia objętego nakazem konfiskaty znajdują się w różnych państwach wykonania,
 - b) konfiskata określonego składnika mienia objętego nakazem konfiskaty wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonania, lub
 - c) organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że określony składnik mienia objętego nakazem konfiskaty znajduje się w jednym z dwóch lub większej liczby określonych państw wykonania.
3. Nakaz konfiskaty dotyczący kwoty pieniężnej może być przekazany jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonania, jeżeli organ wydający uzna, że zachodzi taka szczególna potrzeba, zwłaszcza w przypadku, gdy:
 - a) dane mienie nie zostało zabezpieczone na podstawie niniejszego rozporządzenia lub
 - b) wartość mienia, które może zostać skonfiskowane w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonania, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do wyegzekwowania całej kwoty objętej nakazem konfiskaty.

³⁸

Decyzja Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej, Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130.

Artykuł 6

Skutki przekazania nakazów konfiskaty

1. Przekazanie nakazu konfiskaty państwu lub państwom wykonania zgodnie z art. 4 i 5 nie ogranicza prawa państwa wydającego do samodzielnego wykonania nakazu.
 2. W przypadku przekazania państwu lub państwom wykonania nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej, całkowita wartość pieniężna uzyskana z wykonania nakazu konfiskaty nie może przekroczyć określonej w nim maksymalnej kwoty.
 3. Organ wydający niezwłocznie informuje organ wykonujący w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie:
 - a) jeżeli uzna, że istnieje ryzyko wyegzekwowania kwoty przekraczającej kwotę maksymalną, w szczególności na podstawie informacji przekazanych mu przez państwo wykonania zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. b);
 - b) jeżeli nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty wykonano w całości lub w części w państwie wydającym lub w innym państwie wykonania, określając kwotę, w stosunku do której nie wykonano jeszcze nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty;
 - c) jeżeli, po przekazaniu nakazu konfiskaty zgodnie z art. 4, organ państwa wydającego otrzyma jakkolwiek sumę pieniędzy, którą zainteresowana osoba zapłaciła dobrowolnie w wykonaniu nakazu.
- Jeżeli zastosowanie ma lit. b), organ wydający informuje jak najszybciej organ wykonujący, czy takie ryzyko przestało istnieć.
4. Jeżeli państwo wydające wskazało, że chce wycofać nakaz w państwie wykonania z jakiegokolwiek powodu, państwo wykonania natychmiast zaprzestaje wykonywania nakazu konfiskaty.

Artykuł 7

Standardowe zaświadczenie

1. Organ wydający wypełnia zaświadczenie określone w załączniku I, podpisuje je i poświadcza prawdziwość i poprawność zawartych w nim informacji.
2. Organ wydający tłumaczy zaświadczenie na język urzędowy państwa wykonania lub na inny język wskazany przez dane państwo członkowskie zgodnie z ust. 3.
3. Każde państwo członkowskie może w każdej chwili przedłożyć Komisji oświadczenie o dopuszczalności tłumaczeń sporządzonych w innym języku urzędowym Unii lub większej liczbie takich języków urzędowych.

Artykuł 8

Uznawanie i wykonywanie nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący uznaje, bez dalszych formalności, nakaz konfiskaty przekazany zgodnie z art. 4 i podejmuje niezbędne działania w celu jego wykonania w ten sam sposób co w przypadku nakazu konfiskaty wydanego przez organ państwa wykonania, chyba że organ wykonujący postanowi powołać się na jedną z podstaw

odmowy uznania i wykonania przewidzianych w art. 9 lub jedną z podstaw odroczenia przewidzianą w art. 11.

2. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy określonego składnika mienia, organ wydający i organ wykonujący mogą – jeżeli jest to przewidziane w przepisach państwa wydającego – uzgodnić, że konfiskata w państwie wykonania może przybrać formę zobowiązania do zapłaty kwoty pieniężnej odpowiadającej wartości mienia.
3. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej i nie uzyskano zapłaty, organy wykonujący egzekwuje nakaz konfiskaty zgodnie z ust. 1 w stosunku do każdego dostępnego do tego celu składnika mienia. W stosownych przypadkach organ wykonujący przelicza kwotę pieniężną podlegającą konfiskacie na walutę państwa wykonania po kursie walutowym z dnia wydania nakazu konfiskaty.
4. Po wykonaniu nakazu organ wykonujący informuje o tym organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 9

Podstawy do odmowy uznania i wykonania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący może podjąć decyzję o odmowie uznania lub wykonania nakazu konfiskaty tylko wówczas, gdy:
 - a) zaświadczenie, o którym mowa w art. 7, jest niekompletne lub ewidentnie błędnie wypełnione lub w sposób oczywisty nie odpowiada nakazowi konfiskaty, i nie zostało uzupełnione po zasięgnięciu opinii na podstawie ust. 2;
 - b) wykonanie nakazu konfiskaty byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;
 - c) zgodnie z prawem państwa wykonania istnieje immunitet lub przywilej chroniący dane mienie przed wykonaniem nakazu konfiskaty wydanego w tym państwie;
 - d) podstawą nakazu konfiskaty jest przestępstwo popełnione poza terytorium państwa wydającego, ale częściowo lub w całości na terytorium państwa wykonania, a czyn, w związku z którym wydano nakaz konfiskaty, nie stanowi przestępstwa w państwie wykonania;
 - e) zgodnie z przepisami państwa wykonania wykonanie nakazu konfiskaty nie jest możliwe ze względu na prawa osoby trzeciej działającej w dobrej wierze, w tym w sytuacji, gdy niemożność wykonania nakazu wynika z wniesienia środków odwoławczych zgodnie z art. 31;
 - f) jeżeli w jednym z przypadków, o których mowa w art. 3 ust. 2, czyn będący podstawą wydania nakazu konfiskaty nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonania; w odniesieniu do podatków lub opłat, ceł i obrotu dewizowego nie odmawia się jednak wykonania nakazu konfiskaty na tej podstawie, że prawo państwa wykonania nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo też nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu dewizowego, co prawo państwa wydającego;
 - g) według zaświadczenia, o którym mowa w art. 7, dana osoba nie stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem skazującym.

Tej podstawy odmowy uznania i wykonania nie stosuje się, jeżeli w zaświadczeniu stwierdza się, że zgodnie z dalszymi wymogami proceduralnymi określonymi w prawie krajowym państwa wydającego nakaz, dana osoba:

- 1) została wezwana osobiście we właściwym terminie i tym samym została poinformowana o wyznaczonym dniu i miejscu rozprawy, w wyniku której wydano ten nakaz konfiskaty, albo inną drogą faktycznie otrzymała urzędową informację o wyznaczonym dniu i miejscu rozprawy w sposób jednoznacznie pozwalający stwierdzić, że wiedziała o wyznaczonej rozprawie i została poinformowana we właściwym terminie, że nakaz konfiskaty może zostać wydany również w przypadku niestawienia się przez nią na rozprawie;
 - 2) wiedząc o wyznaczonej rozprawie, udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez daną osobę lub przez państwo do tego, aby ją bronić na rozprawie, i obrońca ten faktycznie bronił ją na rozprawie; lub
 - 3) po doręczeniu jej nakazu konfiskaty i wyraźnym pouczeniu o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach dana osoba ma prawo uczestniczyć i które pozwalają na ponowne rozpoznanie istoty sprawy, w tym z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogą prowadzić do uchylenia pierwotnego orzeczenia:
 - wyraźnie oznajmiła, że nie kwestionuje nakazu konfiskaty, lub
 - nie wystąpiła w ustawowym terminie o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, zanim organ wykonujący postanowi o odmowie uznania i wykonania nakazu konfiskaty, w całości lub w części, organ ten wszelkimi odpowiednimi metodami zasięga opinii organu wydającego oraz w stosownych przypadkach występuje do organu wydającego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.
 3. Każda decyzja o odmowie uznania i wykonania jest podejmowana niezwłocznie i zgłaszana natychmiast organowi wydającemu w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 10

Terminy uznawania i wykonywania nakazów konfiskaty

1. Decyzja w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty jest podejmowana, a konfiskata – przeprowadzana, równie szybko i traktowana tak samo priorytetowo, jak w przypadku podobnej sprawy krajowej, a w każdym razie w terminie przewidzianym w niniejszym artykule.
2. Organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty niezwłocznie i – nie naruszając ust. 5 – nie później niż w terminie 30 dni od otrzymania nakazu konfiskaty przez organ wykonujący.
3. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia o swojej decyzji w sprawie nakazu konfiskaty organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.
4. Jeżeli nie występują podstawy odroczenia określone w art. 11, organ wykonujący dokonuje konfiskaty niezwłocznie, ale – nie naruszając ust. 5 niniejszego artykułu –

nie później niż 30 dni po podjęciu decyzji, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

5. Jeżeli w określonym przypadku nie ma możliwości dotrzymania terminu określonego w ust. 2 lub 4, organ wykonujący informuje o tym niezwłocznie, w dowolny sposób, organ wydający, podając przyczyny opóźnienia, i konsultuje się z organem wydającym w kwestii stosownego terminu przeprowadzenia konfiskaty. W takim przypadku termin określony w ust. 2 lub 4 można przedłużyć maksymalnie o 30 dni.

Artykuł 11

Odroczenie wykonania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonania może odroczyć wykonanie nakazu konfiskaty przekazanego zgodnie z art. 4:
 - a) jeżeli jego wykonanie może utrudnić toczące się śledztwo, na okres, jaki uzna za stosowny;
 - b) w przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej – jeżeli uzna, że istnieje ryzyko, iż z powodu jednoczesnego wykonania nakazu konfiskaty w więcej niż jednym państwie członkowskim łączna kwota uzyskana z jego wykonania może znacznie przekroczyć kwotę określoną w nakazie konfiskaty;
 - c) jeżeli mienie jest już w państwie wykonania przedmiotem postępowania mającego na celu jego konfiskatę;
 - d) w przypadku wniesienia środków odwoławczych, o których mowa w art. 33.
2. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o odroczeniu wykonania nakazu, w tym o powodach odroczenia oraz, o ile to możliwe, o spodziewanym okresie odroczenia.
3. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący niezwłocznie podejmuje czynności konieczne do wykonania nakazu oraz informuje o tym organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 12

Niemожność wykonania nakazu konfiskaty

Organ wydający jest niezwłocznie powiadamiany w przypadku, gdy wykonanie nakazu konfiskaty nie jest możliwe, ponieważ mienie, które ma zostać skonfiskowane, zostało już skonfiskowane, zaginęło, uległo zniszczeniu albo nie znaleziono go w miejscu wskazanym w zaświadczeniu lub z powodu niedokładnego określenia lokalizacji mienia, nawet po konsultacji z organem wydającym. Jeżeli istnieje taka możliwość, nakaz może zostać wykonany w odniesieniu do innego mienia zgodnie z art. 8 ust. 2 lub 3.

ROZDZIAŁ III

PRZEKAZYWANIE, UZNAWANIE I WYKONYWANIE NAKAZÓW ZABEZPIECZENIA

Artykuł 13

Warunki wydawania i przekazywania nakazu zabezpieczenia

1. Organ wydający może wydać nakaz zabezpieczenia, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) wydanie nakazu jest konieczne i proporcjonalne, aby w sposób doraźny zapobiec niszczeniu, przetwarzaniu, przemieszczaniu, przekazywaniu lub zbywaniu mienia, do celów przeprowadzenia ewentualnej późniejszej konfiskaty, przy uwzględnieniu praw przysługujących zainteresowanej osobie;
 - b) w podobnej sprawie krajowej wydanie nakazu jest dopuszczalne na tych samych warunkach; oraz
 - c) wydanie nakazu zostało należycie, a przynajmniej zwięźle, uzasadnione.
2. Każdorazowej oceny spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1, dokonuje organ wydający.
3. Gdy organ wykonujący ma powody sądzić, że warunki, o których mowa w ust. 1, nie zostały spełnione, może po wykonaniu nakazu skonsultować się z organem wydającym w sprawie celowości kontynuowania zabezpieczenia. Takie konsultacje nie mogą opóźnić wykonania nakazu zabezpieczenia. Po takich konsultacjach organ wydający może podjąć decyzję o wycofaniu nakazu.

Artykuł 14

Przekazywanie nakazów zabezpieczenia

1. Nakaz zabezpieczenia przekazywany jest – w formie, o której mowa w art. 16 – przez organ wydający bezpośrednio organowi wykonującemu lub, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu, o którym mowa w art. 27 ust. 2, dowolną metodą pozwalającą uzyskać pisemne potwierdzenie w sposób umożliwiający organowi wykonującemu ustalenie autentyczności nakazu.
2. W przypadku nakazu zabezpieczenia dotyczącego kwoty pieniężnej nakaz ten jest przekazywany do państwa członkowskiego, w którym – zgodnie z uzasadnionymi przypuszczeniami organu wydającego – osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której wydano nakaz, posiada mienie lub uzyskuje dochody.
3. W przypadku nakazu zabezpieczenia dotyczącego określonych składników mienia, nakaz jest przekazywany do państwa członkowskiego, w którym – zgodnie z uzasadnionymi przypuszczeniami organu wydającego – znajduje się mienie objęte nakazem zabezpieczenia.
4. Jeżeli nie ma uzasadnionych podstaw pozwalających organowi wydającemu określić państwo członkowskie, do którego należy przekazać nakaz zabezpieczenia, nakaz ten przekazuje się do państwa członkowskiego, w którym osoba fizyczna lub prawna,

przeciwko której wydano nakaz, ma – odpowiednio – miejsce zwykłego pobytu lub siedzibę statutową.

5. Do nakazu zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 1:
 - a) dołącza się nakaz konfiskaty przekazywany zgodnie z art. 4, albo
 - b) włącza się instrukcję, zgodnie z którą mienie powinno pozostać w państwie wykonania do czasu przekazania nakazu konfiskaty zgodnie z art. 4. Organ wydający określa przewidywaną datę przekazania tego nakazu w formie, o której mowa w art. 16.
6. Organ wydający informuje organ wykonujący w przypadku, gdy jest mu wiadomo o jakichkolwiek zainteresowanych stronach, w tym o osobach trzecich działających w dobrej wierze, na które wpływa nakaz zabezpieczenia.
7. Jeżeli właściwy organ wykonujący nie jest znany, organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej³⁹, by uzyskać odpowiednie informacje od państwa wykonania.
8. Jeżeli organ wykonujący, który otrzymał nakaz zabezpieczenia, nie ma kompetencji do jego uznania i do przedsięwzięcia środków koniecznych do jego wykonania, przekazuje niezwłocznie nakaz zabezpieczenia właściwemu organowi wykonującemu w swoim państwie członkowskim i informuje o tym organ wydający.

Artykuł 15

Przekazywanie nakazów zabezpieczenia państwu lub państwom wykonania

1. Nakaz zabezpieczenia można przekazać na podstawie art. 14 za każdym razem tylko jednemu państwu wykonania.
2. Nakaz zabezpieczenia dotyczący określonych składników mienia można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonania, gdy:
 - a) organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że poszczególne składniki mienia objętego nakazem zabezpieczenia znajdują się w różnych państwach wykonania;
 - b) zabezpieczenie określonego składnika mienia objętego nakazem zabezpieczenia wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonania; lub
 - c) organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że określony składnik mienia objętego nakazem zabezpieczenia znajduje się w jednym z dwóch lub większej liczby określonych państw wykonania.
3. Nakaz zabezpieczenia dotyczący kwoty pieniężnej może być przekazany jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonania, jeżeli organ wydający uzna, że zachodzi taka szczególna potrzeba, zwłaszcza w przypadku, gdy szacowana wartość mienia, które może zostać zabezpieczone w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonania, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do wyegzekwowania całej kwoty objętej nakazem zabezpieczenia.

³⁹ Decyzja Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej, Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130.

Artykuł 16

Formularz nakazu zabezpieczenia

1. Nakaz zabezpieczenia jest wydawany w formie zgodnej ze wzorem określonym w załączniku II.
2. Organ wydający wypełnia formularz nakazu, podpisuje go i poświadcza prawdziwość i poprawność zawartych w nim informacji.
3. Organ wydający tłumaczy nakaz zabezpieczenia na język urzędowy państwa wykonania lub na inny język wskazany przez dane państwo członkowskie zgodnie z ust. 4.
4. Każde państwo członkowskie może przedłożyć Komisji oświadczenie o dopuszczalności tłumaczeń sporządzonych w innym języku urzędowym Unii lub większej liczbie takich języków urzędowych.

Artykuł 17

Uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia

Organ wykonujący uznaje, bez dalszych formalności, nakaz zabezpieczenia przekazany zgodnie z art. 14 i podejmuje niezbędne działania w celu jego wykonania, chyba że organ ten postanowi powołać się na jedną z podstaw odmowy uznania i wykonania przewidzianych w art. 18 lub jedną z podstaw odroczenia przewidzianą w art. 20.

Artykuł 18

Podstawy do odmowy uznania i wykonania nakazów zabezpieczenia

1. Organ wykonujący może podjąć decyzję o odmowie uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia tylko wówczas, gdy:
 - a) formularz, o którym mowa w art. 16, jest niekompletny lub ewidentnie błędnie wypełniony i nie został uzupełniony po zasięgnięciu opinii na podstawie ust. 2;
 - b) wykonanie nakazu zabezpieczenia byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;
 - c) zgodnie z prawem państwa wykonania istnieje immunitet lub przywilej chroniący dane mienie przed wykonaniem nakazu zabezpieczenia wydanego w tym państwie;
 - d) podstawą wydania nakazu jest przestępstwo popełnione poza terytorium państwa wydającego, ale częściowo lub w całości na terytorium państwa wykonania, a czyn, w związku z którym wydano nakaz zabezpieczenia, nie stanowi przestępstwa w państwie wykonania;
 - e) jeżeli w jednym z przypadków, o których mowa w art. 3 ust. 2, czyn będący podstawą wydania nakazu zabezpieczenia nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonania; w odniesieniu do podatków lub opłat, ceł i obrotu dewizowego nie odmawia się jednak wykonania nakazu zabezpieczenia na tej podstawie, że prawo państwa wykonania nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo też nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu dewizowego, co prawo państwa wydającego.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, zanim organ wykonujący postanowi o odmowie uznania lub wykonania nakazu zabezpieczenia, w całości lub w części, organ ten wszelkimi odpowiednimi metodami zasięga opinii organu wydającego oraz

w stosownych przypadkach występuje do organu wydającego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.

3. Organ wykonujący może podjąć decyzję o uchyleniu nakazu zabezpieczenia, jeżeli podczas jego wykonania okaże się, że istnieje jedna z podstaw odmowy uznania i wykonania.

Artykuł 19

Terminy uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia

1. Decyzja w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia jest podejmowana, a zabezpieczenie – przeprowadzane, równie szybko i traktowana tak samo priorytetowo, jak w przypadku podobnej sprawy krajowej, a w każdym razie w terminie przewidzianym w niniejszym artykule.
2. Jeżeli organ wydający zaznaczył w nakazie zabezpieczenia, że istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że dane mienie zostanie wkrótce przemieszczone lub zniszczone, w związku z czym konieczne jest jego natychmiastowe zabezpieczenie, albo jeżeli organ wydający zaznaczył w nakazie zabezpieczenia, że zabezpieczenia należy dokonać w określonym dniu, organ wykonujący uwzględni w pełni ten wymóg.
3. Organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia albo zasięgnięcia opinii organu wydającego zgodnie z art. 18 ust. 2 możliwie szybko i – nie naruszając ust. 7 niniejszego artykułu – nie później niż w terminie 24 godzin od otrzymania nakazu zabezpieczenia przez organ wykonujący.
4. Jeżeli organ wykonujący zasięgnął opinii organu wydającego zgodnie z art. 18 ust. 2, jest zobowiązany podjąć niezwłocznie decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia.
5. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia o swojej decyzji w sprawie nakazu zabezpieczenia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.
6. Jeżeli nie występują podstawy odroczenia określone w art. 20, organ wykonujący dokonuje zabezpieczenia niezwłocznie, ale – nie naruszając ust. 7 niniejszego artykułu – nie później niż 24 godziny po podjęciu decyzji, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.
7. Jeżeli w określonym przypadku nie ma możliwości dotrzymania terminu określonego w ust. 3 lub 6, organ wykonujący informuje o tym natychmiast, w dowolny sposób, organ wydający, podając przyczyny opóźnienia, i konsultuje się z organem wydającym w kwestii stosownego terminu dokonania zabezpieczenia.

Artykuł 20

Odroczenie wykonania nakazów zabezpieczenia

1. Organ wykonujący może odroczyć wykonanie nakazu zabezpieczenia przekazanego zgodnie z art. 14:
 - 1) jeżeli jego wykonanie może utrudnić toczące się śledztwo, na okres, jaki uzna za stosowny;

- 2) mienie jest już przedmiotem nakazu zabezpieczenia, do czasu uchylenia takich nakazów; lub
 - 3) mienie jest już przedmiotem nakazu wydanego w toku innego postępowania w państwie wykonania, do czasu uchylenia takiego nakazu.
 - 4) Punkt ten stosuje się jednak tylko w przypadku, gdy taki nakaz miałby pierwszeństwo przed kolejnymi nakazami zabezpieczenia w postępowaniu karnym na podstawie prawa krajowego.
2. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o odroczeniu wykonania nakazu, w tym o powodach odroczenia oraz, o ile to możliwe, o spodziewanym okresie odroczenia. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący natychmiast podejmuje czynności konieczne do wykonania nakazu oraz informuje o tym organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 21

Obowiązek informowania zainteresowanych stron

1. Nie naruszając art. 22, po wykonaniu nakazu organ wykonujący powiadamia o swojej decyzji osobę, przeciwko której wydano nakaz zabezpieczenia, i wszystkie zainteresowane strony, w tym osoby trzecie działające w dobrej wierze, o których organ wykonujący został powiadomiony zgodnie z art. 14 ust. 6.
2. Powiadomienie uzasadnia, przynajmniej zwięźle, wydanie nakazu zabezpieczenia i zawiera informacje o organie, który wydał nakaz, oraz o środkach odwoławczych przewidzianych w prawie państwa wykonania.

Artykuł 22

Poufność

1. Wykonując nakaz zabezpieczenia, organ wydający i organ wykonujący należycie uwzględniają poufny charakter śledztwa.
2. Organ wykonujący zapewnia zgodnie ze swoim prawem krajowym poufność faktów i treści zawartych w nakazie zabezpieczenia, jednak obowiązek ten nie dotyczy tych faktów i treści, których ujawnienie jest niezbędne do wykonania tego nakazu. Jeżeli organ wykonujący nie jest w stanie dopełnić wymogu poufności, informuje o tym niezwłocznie organ wydający.
3. W celu ochrony tajemnicy toczącego się śledztwa organ wydający może zwrócić się do organu wykonującego, aby przez pewien czas zachował w poufności fakt wykonywania nakazu zabezpieczenia.

Artykuł 23

Okres obowiązywania nakazów zabezpieczenia

1. Mienie pozostaje zabezpieczone w państwie wykonania do momentu, gdy właściwy organ tego państwa ostatecznie odpowie na nakaz konfiskaty przekazany zgodnie z art. 4 albo gdy organ wydający powiadomi organ wykonujący o decyzjach lub

środkach, w wyniku których nakaz przestaje być wykonalny lub zostaje wycofany, zgodnie z art. 30 ust. 1.

2. Po konsultacji z organem wydającym organ wykonujący może, uwzględniając okoliczności danej sprawy, zwrócić się do organu wydającego z uzasadnionym wnioskiem o ograniczenie okresu, przez jaki mienie ma być zabezpieczane. Jeżeli organ wydający nie godzi się na takie ograniczenie, powiadamia o tym organ wykonujący, podając przyczyny braku zgody. Jeżeli organ wydający nie dokona powiadomienia w ciągu sześciu tygodni od otrzymania wniosku, organ wykonujący może uchylić nakaz zabezpieczenia.

Artykuł 24

Niemożliwość wykonania nakazu zabezpieczenia

Organ wydający jest niezwłocznie powiadamiany w przypadku, gdy wykonanie nakazu zabezpieczenia nie jest możliwe, ponieważ mienie, które ma zostać zabezpieczone, zostało już skonfiskowane, zaginęło, uległo zniszczeniu albo nie znaleziono go w miejscu wskazanym w zaświadczeniu lub z powodu niedokładnego określenia lokalizacji mienia, nawet po konsultacji z organem wydającym.

Artykuł 25

Sprawozdawczość

Organ wykonujący przedstawia organowi wydającemu informację o środkach podjętych w celu wykonania nakazu zabezpieczenia i ich wynikach, w tym opis zabezpieczonego mienia i oszacowanie jego wartości, w terminie trzech dni od wykonania nakazu, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 26

Prawo regulujące wykonanie

1. Wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty podlega przepisom państwa wykonania, a jego organy są wyłącznie kompetentne w zakresie stosowania procedury wykonania oraz wszelkich środków z tym związanych.
2. Nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty w stosunku do osoby prawnej wykonuje się nawet wówczas, gdy państwo wykonania nie uznaje zasady odpowiedzialności karnej osób prawnych.
3. Nie naruszając art. 8 ust. 2 i 3, państwo wykonania nie może wprowadzać środków zastępczych wobec nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty w wyniku jego przekazania na podstawie art. 4 i 14, chyba że państwo wydające wyraziło na to zgodę.

Artykuł 27

Powiadamianie właściwych organów

1. Do dnia *[data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia]* r. każde państwo członkowskie informuje Komisję o organie lub organach w rozumieniu definicji zawartych w art. 2 pkt 8 i 9, które są właściwe na mocy jego prawa krajowego, jeżeli dane państwo członkowskie jest:
 - a) państwem wydającym, lub
 - b) państwem wykonania.
2. Każde państwo członkowskie może wyznaczyć, jeżeli jest to konieczne z uwagi na organizację jego systemu wewnętrznego, jeden lub więcej organów centralnych odpowiedzialnych za administracyjne przekazywanie i odbiór nakazów zabezpieczenia lub nakazów konfiskaty oraz za wspomaganie właściwych organów. Państwa członkowskie powiadamiają o tym Komisję.
3. Otrzymane informacje Komisja przekazuje wszystkim państwom członkowskim.

Artykuł 28

Komunikacja

1. W stosownych przypadkach organ wydający i organ wykonujący konsultują się ze sobą wszelkimi odpowiednimi sposobami w celu zapewnienia skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia.
2. Cała komunikacja, w tym wiadomości mające na celu rozwiązanie trudności dotyczących przekazywania dokumentów niezbędnych do wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty albo ustalania autentyczności tych dokumentów, powinna być prowadzona w drodze bezpośrednich kontaktów między państwem wydającym a zaangażowanym organem wykonującym lub – jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło organ centralny zgodnie z art. 27 ust. 2 – przy udziale organu centralnego.

Artykuł 29

Wielość nakazów

1. Jeżeli właściwe organy państwa wykonania rozpatrują co najmniej dwa nakazy zabezpieczenia lub nakazy konfiskaty dotyczące kwoty pieniężnej, wydane przeciwko tej samej osobie fizycznej lub prawnej, a osoba ta nie posiada w państwie wykonania wystarczających środków, aby możliwe było wykonanie wszystkich nakazów, decyzję co do tego, który nakaz lub które z tych nakazów podlegają wykonaniu, podejmuje organ wykonujący zgodnie z prawem krajowym państwa wykonania i po wnikliwym rozpatrzeniu wszystkich okoliczności.

Okoliczności te mogą obejmować interes ofiar przestępstwa, fakt, iż mienie jest zabezpieczone, daty wydania i przekazania poszczególnych nakazów oraz stopień powagi przestępstwa i miejsce jego popełnienia.
2. Ust. 1 stosuje się również w przypadku, gdy właściwe organy państwa wykonania rozpatrują co najmniej dwa nakazy zabezpieczenia lub nakazy konfiskaty dotyczące tego samego, określonego składnika mienia.

Artykuł 30

Zakończenie wykonania

Organ wydający niezwłocznie informuje organ wykonujący, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o wszelkich decyzjach lub środkach, w wyniku których nakaz przestaje być wykonalny lub musi zostać wycofany z jakiegokolwiek innego powodu.

Państwo wykonania zaprzestaje wykonywania nakazu, gdy tylko zostanie powiadomione o takiej decyzji lub o takim środku przez organ wydający.

Artykuł 31

Zarządzanie i rozporządzanie mieniem zabezpieczonym i mieniem skonfiskowanym

1. Państwo wykonania zarządza zabezpieczonym lub skonfiskowanym mieniem w celu zapobieżenia utracie jego wartości oraz zgodnie z art. 10 dyrektywy 2014/42/UE.
2. Z wyjątkiem przypadków, gdy nakazowi konfiskaty towarzyszy decyzja o rekompensacie dla ofiary przestępstwa lub gdy istnieją inne uzgodnienia z zaangażowanymi państwami członkowskimi, oraz uwzględniając potrzebę udzielania pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków zgodnie z dyrektywą 2010/24/UE, państwo wykonania rozporządza środkami pieniężnymi uzyskanymi w drodze wykonania nakazu konfiskaty w następujący sposób:
 - a) jeżeli kwota uzyskana z wykonania nakazu konfiskaty wynosi nie więcej niż 10 000 EUR, przypada ona państwu wykonania;
 - b) jeżeli kwota uzyskana z wykonania nakazu konfiskaty przekracza 10 000 EUR, państwo wykonania przekazuje 50 % tej kwoty państwu wydającemu.
3. Jeżeli organ sądowy państwa wydającego wydał postanowienie o przyznaniu rekompensaty lub zwrotu mienia ofierze przestępstwa, odpowiednia suma – o ile nie przekracza ona sumy skonfiskowanej – przypada państwu wydającemu z przeznaczeniem na rekompensatę lub zwrot mienia ofierze przestępstwa. Ewentualnym pozostałym mieniem należy rozporządzić zgodnie z ust. 2.
4. Mieniem innym niż środki pieniężne, uzyskanym w drodze wykonania nakazu konfiskaty, rozporządza się zgodnie z regułami określonymi w lit. a)–e).
 - a) Mienie może zostać sprzedane: w takim przypadku korzyściami uzyskanymi ze sprzedaży rozporządza się zgodnie z ust. 2.
 - b) Mienie może zostać przekazane państwu wydającemu; jeżeli nakaz konfiskaty obejmuje kwotę pieniężną, mienie można przekazać państwu wydającemu tylko wtedy, gdy wyraził na to zgodę organ wydający.
 - c) Mienie może zostać wykorzystane w interesie publicznym lub do celów społecznych w państwie wykonania, zgodnie z jego prawem, jeżeli wyraziło na to zgodę państwo wydające.
 - d) W przypadku gdy nie można zastosować lit. a) lub b), mieniem można rozporządzić w inny sposób, zgodnie z prawem państwa wykonania.
 - e) Jeżeli organ sądowy państwa wydającego wydał postanowienie o zwrocie mienia ofierze przestępstwa, organ wykonujący podejmuje konieczne działania w celu zapewnienia zwrotu mienia ofierze przestępstwa; jeżeli zwrot mienia ofierze przestępstwa jest niemożliwy, wartość mienia przypada państwu

wydającemu z przeznaczeniem na rekompensatę dla ofiary przestępstwa, a pozostałym mieniem rozporządza się zgodnie z ust. 2.

5. Organ wydający powiadamia organ wykonujący o decyzji, o której mowa w ust. 3 i ust. 4 lit. d). Jeżeli w państwie wydającym toczy się postępowanie w sprawie rekompensaty lub zwrotu mienia na rzecz ofiary przestępstwa, państwo wykonania wstrzymuje się od rozporządzania skonfiskowanym mieniem do czasu powiadomienia organu wykonującego o wydanym orzeczeniu.

Artykuł 32

Koszty

1. Państwa członkowskie nie mogą dochodzić od siebie zwrotu kosztów wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia.
2. W przypadku gdy państwo wykonania poniosło koszty, które uważa za duże lub wyjątkowe, organ wykonujący może zaproponować organowi wydającemu podział kosztów. Organ wydający rozważa każdą taką propozycję w oparciu o szczegółowy wykaz przedstawiony przez organ wykonujący.

Artykuł 33

Środki odwoławcze w państwie wykonania przeciwko uznaniu i wykonaniu

1. Każdej zainteresowanej stronie, w tym osobie trzeciej działającej w dobrej wierze, przysługują w celu ochrony jej praw środki odwoławcze, w tym środki określone w art. 8 dyrektywy 2014/42/UE, przeciwko uznaniu i wykonaniu nakazu na mocy art. 8 i 17. Środek odwoławczy wnosi się do sądu w państwie wykonania zgodnie z przepisami tego państwa. Może mieć on skutek zawieszający na mocy przepisów państwa wykonania.
2. Merytoryczne podstawy wydania nakazu konfiskaty lub nakazu zabezpieczenia nie mogą być podważane przed sądem państwa wykonania.
3. Właściwy organ państwa wydającego jest informowany o wszelkich środkach odwoławczych wniesionych na podstawie ust. 1.

Artykuł 34

Zwrot kosztów

1. Jeżeli państwo wykonania zgodnie ze swoim prawem ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone jednej z zainteresowanych stron, o których mowa w art. 33, wskutek wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty przekazanego mu na podstawie art. 4 i 14, państwo wydające zwraca państwu wykonania wszelkie kwoty zapłacone tytułem odszkodowania tej zainteresowanej stronie, z wyjątkiem przypadków, gdy – i w zakresie, w jakim – szkoda lub jej część powstała wyłącznie wskutek działania państwa wykonania.
2. Przepisy ust. 1 nie naruszają przepisów państw członkowskich dotyczących roszczeń osób fizycznych lub prawnych o rekompensatę za szkody.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 35

Dane statystyczne

Państwa członkowskie systematycznie gromadzą i utrzymują kompleksowe dane statystyczne uzyskiwane od właściwych organów. Zebrane dane statystyczne są przesyłane Komisji każdego roku i obejmują, obok danych określonych w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2014/42/UE:

- a) liczbę nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty otrzymanych od innego państwa członkowskiego;
- b) liczbę nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty otrzymanych od innego państwa członkowskiego, w przypadku których odmówiono uznania i wykonania;
- c) liczbę przypadków, w których ofiara przestępstwa otrzymała rekompensatę lub zwrot rzeczy z mienia uzyskanego w drodze wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- d) średni czas wykonania nakazu zabezpieczenia i nakazu konfiskaty na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 36

Zmiany zaświadczenia i formularza

Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 37 w odniesieniu do wszelkich zmian zaświadczenia i formularza określonych w załącznikach I i II.

Artykuł 37

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 36, powierza się na czas nieokreślony od dnia *[data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia]* r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 36, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 36 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od

przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o *[2 miesiące]* z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 38

Klauzula przeglądowa

Najpóźniej *[pięć lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia]* Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. W razie potrzeby sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące dostosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 39

Zastąpienie

Niniejsze rozporządzenie zastępuje decyzję ramową 2003/577/WSiSW i decyzję ramową 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi związanymi niniejszym rozporządzeniem od dnia *[data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia]* r.

Artykuł 40

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia *[data wejścia w życie rozporządzenia plus sześć miesięcy]* r., z wyjątkiem art. 27, który stosuje się od dnia *[data wejścia w życie rozporządzenia]* r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący